

בעניין:

1. פורום לוחמות ולוחמי חרבות ברזל
2. אל"מ (מיל') חנוך דאובה, ת"ז [REDACTED]
ע"י ב"כ עוה"ד עידן סגר (מ.ר. 86433)
מרח' הרכבת 28, תל אביב-יפו
טל': 03-3083000; פקס: 03-3083010
דוא"ל: idan@segerlawyer.com

העותרים;

– נ ג ד –

1. פרקליט המדינה
2. המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים)
3. ראש אגף חקירות ומודיעין
4. הצנזור הראשי לעיתונות ותקשורת
על-ידי פרקליטות המדינה,
מחלקת הבג"צים, משרד המשפטים
שד' וולפסון 2, קריית הממשלה, ירושלים
טל': 02-6466588; פקס: 02-6467011
5. ערוץ יהודי ישראלי בע"מ
רח' צלע ההר 44, מודיעין-מכבים-רעות
דוא"ל: info@now14.co.il; dvorah@now14.co.il

6. שמעון ריקלין
7. יעקב ברדוגו
8. ינון מגל
9. תמיר מורג
10. יהודה שלזינגר
11. טל מאיר
12. אלוף (מיל') יפתח רון-טל
13. יצחק מירילשוילי
14. אריאל אדרי
15. יורם כהן

המשיבים;

עתירה למתן צו על תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא מלפניו צו על-תנאי, המופנה אל המשיבים 1-4 (יכוננו להלן יחדיו: "המשיבים"), ומורה להם להתייצב וליתן טעם:

א. מדוע לא תיפתח חקירה פלילית נגד המשיב 5, מנהליו ועובדיו, ובכלל זאת המשיבים 6-15, ונגד מי שמסרו להם ידיעות סודיות, בחשד לביצוע עבירות לפי חוק העונשין (להלן: "חוק העונשין") ותקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: "תקנות ההגנה") – בגין הפרסומים המפורטים בתלונות העותר מיום 5.7.2026 ומיום 27.9.2026 (יכוננו להלן יחדיו: "התלונות");

ב. לחלופין, מדוע לא יכריע המשיב 2 בתלונות ללא דיחוי, כמתחייב מהוראות הנחיית פרקליט המדינה מס' 14.12 "אישור לפתיחה בחקירה ולהעמדה לדין בעבירות או עניינים בעלי רגישות מיוחדת" (להלן: "**הנחיה 14.12**"), מס' 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 (הלן: "**חוק הפרשנות**") ומחלופי הזמן מאז הפרסומים והתלונות; וככל שיחליט שלא להורות על פתיחה בחקירה – יודיע על כך לעותר על מנת שניתן יהיה לערור על החלטתו ליועצת המשפטית לממשלה;

ג. לחלופי חלופין, מדוע לא יפתח המשיב 3 בחקירת התלונות ללא דיחוי כמתחייב מס' 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), ס' 11 לחוק הפרשנות וחלופי הזמן מאז הפרסומים והתלונות; ובתוך כך, יעמיד בפני המשיב 2 בקשה לאישור חקירת עובדי המשיב 5 באזהרה, בהתאם להוראות נוהל אח"מ מס' 300.01.227 "זימון עיתונאי לחקירה ועריכת חיפוש" (להלן: "**נוהל אח"מ**");

ד. מדוע לא ינקוט המשיב 4 הליכים מנהליים בגין הפרות הוראות הצנזורה המפורטות בתלונות, לרבות על דרך של הגשת קובלנות לוועדת הצנזורה במקרים שבהם הדבר לא נעשה; ולחלופין, מדוע לא יכריע המשיב 4, בתוך מועד קצוב שיקבע בית המשפט הנכבד ובהחלטה מנומקת, בבקשה לנקוט הליכים כאמור;

ה. כל סעד אחר שימצא בית המשפט הנכבד לצודק ונכון בנסיבות העניין.

לאחר קבלת תשובות המשיבים, מתבקש להפוך את הצו שניתן על-תנאי לצו מוחלט.

עוד מתבקש בית המשפט הנכבד, לחייב את המשיבים בהוצאות העותרים ובשכר טרחת עורך דינם.

נוכח העובדה שהפרסומים מושא העתירה נמשכים גם לאחר הגשת התלונות, ונוכח ההלכה לפיה חלוף הזמן מסכל את האפשרות לקיים חקירת הדלפות אפקטיבית – בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע את העתירה לדיון בהקדם האפשרי.

כלל ההדגשות בעתירה אינן מופיעות במקור, אלא מקום שבו נכתב אחרת.

א. פתח דבר ועיקרו

1. עניינה של עתירה זו **בהימנעות** של רשויות אכיפת החוק מלהכריע בתלונות מפורטות ומתועדות בדבר שורה ארוכה של עבירות חמורות נגד ביטחון המדינה, שבוצעו לכאורה **במשך למעלה משנתיים**, בעיצומה של מלחמה, על ידי המשיב 5, ערוץ יהודי ישראלי בע"מ (להלן: "**ערוץ 14**" או "**הערוץ**") ועובדיו.

2. התלונות, שהועברו למשיבים בחודשים יולי וספטמבר 2026 (להלן גם, בהתאמה: "**התלונה הראשונה**" ו- "**התלונה השנייה**"), חשפו דפוס פעולה מסוכן של ערוץ 14 ועובדיו, במסגרתו מופרות פעם אחר פעם הוראות הצנזורה והדין הפלילי. מדובר בדלף חמור ושיטתי, של ידיעות סודיות בנוגע לפעילויות מבצעיות ויכולות מודיעיניות רגישות.

3. כך, למשל, ערוץ 14 ועובדיו חשפו אמצעי איסוף מודיעיני ייחודי שהיה בשימוש כוחות צה"ל בעומק רצועת עזה, בפרסום אשר **נקבע על ידי ועדת הצנזורה שגרם בפועל לנזק ביטחוני ממשי**; פרסמו מידע מבצעי שביחס אליו **קבע הצנזור הראשי, כי הוא עולה כדי הפרת צנזורה חמורה**; פרסמו התרעות, מהן יכול היה האויב ללמוד על פעילות מבצעית מתוכננת, בימים ובשעות שלפני "מבצע הביפרים" בלבנון, לפני חיסולו של מזכ"ל

חיזבאללה, ולפני התקיפה באיראן במבצע "עם כלביא"; פרסמו מיקומים של כוחות צה"ל בזמן אמת; פרסמו מראש יעדים שיועדו לתקיפה על ידי כוחות צה"ל; ועוד ועוד.

4. אין מדובר בכשלים מקריים וטעויות נקודתיות, אלא **במנגנון מובנה שבו מידע ביטחוני רגיש, לעיתים סודי ביותר, משמש בניגוד לחוק ככלי להפקת רייטינג והשפעה ציבורית, תוך פגיעה ישירה באינטרסים הלאומיים והביטחוניים של מדינת ישראל.**

5. התנהלות הערוץ ועובדיו מעלה חשד סביר – אם לא למעלה מכך – לביצוע עבירות לפי תקנות (2)87, (2)88 ו-97(3) לתקנות ההגנה; וכן לביצוע עבירות של מסירת והחזקת ידיעה סודית ללא סמכות, לפי סעיפים 113(ב), 113א ו-113(ג) לחוק העונשין, בהתאמה. טיבם, משקלם והיקפם חסר התקדים של מקרי ההדלפה והפרסומים שפרסמו ערוץ 14 ועובדיו, יצרו לכל הפחות **ודאות קרובה לפגיעה ממשית בביטחון המדינה** (כאשר כאמור, בשני מקרים כבר נקבע כי הפרסומים הסבו **בפועל** פגיעה ממשית לביטחון המדינה).

6. מדובר על פני הדברים **בהפרות גלויות ומתמשכות של הדין, שמחייבות למצותו עם ערוץ 14 ועובדיו, וכן עם הגורמים המדליפים השונים.** ואולם, הגם שמדובר בשורה ארוכה של עבירות לכאורה שיש להן תיעוד, ושרשויות אכיפת החוק מודעות להן – טרם נפתחה למיטב הידיעה חקירה נגד ערוץ 14, מנהליו, עובדיו או הגורמים המדליפים; וזאת בניגוד לדרישה מכל רשות חקירה ותביעה סבירה בנסיבות העניין. קל וחומר שהמעורבים לא הועמדו לדין בגין מעשיהם, אשר לשיטת הצנזורה כבר גרמו בפועל לא אחת לפגיעה בביטחון המדינה. כך גם, למיטב הידיעה, טרם ננקטו בעניינם צעדים מנהליים, למעט במקרה אחד.

7. העותר לא היה מוכן להשלים עם מצב דברים זה, וביום 5.7.2026 הגיש תלונה מפורטת למשיבים. תלונה זו מנתה שורה ארוכה של הפרות חוק לכאוריות, ובקשה לפתוח בגין בהליכים פליליים ומנהליים. בחלוף כשלושה חודשים בהם לא התקבלה תשובה עניינית, פנה העותר בתלונה שנייה, בה עמד על הפרות דין לכאוריות נוספות שביצעו ערוץ 14 ועובדיו בזמן שחלף. גם פניה זו לא זכתה למענה לגופו של עניין.

8. כך, המשטרה, ובכלל זאת ראש אגף חקירות ומודיעין (להלן: "**ראש אח"מ**"), כמו גם הצנזור הראשי לעיתונות ותקשורת (להלן: "**הצנזור הראשי**") – **לא השיבו כלל לתלונות.** לשכת פרקליט המדינה הודיעה ביום 16.7.2026 כי התלונה הראשונה הועברה לבחינתה של לשכת המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) (להלן: "**המשנה לפרקליט המדינה**"). ארבעה ימים לאחר מכן, ביום 20.7.2026, נמסרה הודעה מטעם המשנה לפרקליט המדינה, בה נכתב כי הוא "סבור כי משעה שפנית 'בדרך המלך' למשטרת ישראל, כנהוג וכמקובל, יש להמתין לסיום הטיפול בה (בתלונה – הח"מ) על ידיה", וכי "בכך תם טיפולנו בפנייתך בעניין זה". ביום 11.10.2026 הודיעה לשכת פרקליט המדינה, באותו נוסח כללי, כי גם התלונה השנייה הועברה אל לשכת המשנה לפרקליט המדינה. תגובה נוספת – לא נמסרה.

9. ודוק; המשנה לפרקליט המדינה הוא "הגורם המאשר" שלפי הנחיה 14.12 אמור להכריע בשאלה אם תיפתח חקירה נגד עיתונאי "בנושא הנוגע בליבת עבודתו העיתונאית" (שם, בס' 1(כב) ו-2). נוהל אח"ס קובע אף הוא כי חקירה באזהרה של עיתונאי בנסיבות כאמור "תובא... לאישור המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים)" (שם, בס' 1.4.ה)). התוצאה היא שהמשטרה אינה יכולה לחקור באזהרה, בלא אישורו של המשנה לפרקליט המדינה, ואילו האחרון מצידו "ממתין" למשטרה, תוך ניסיון להסתמך על הקביעה בהנחיה 14.12 לפיה "במקרה בו המשטרה מבקשת לקבל אישור... יובא העניין בפני הגורם המאשר (בענייננו, המשנה לפרקליט המדינה – הח"מ) רק לאחר שהתקבל אישורו של ר' חטיבת החקירות או קצין בדרגת סנ"צ לפחות שהוסמך לכך על ידי" (שם, בס' 2). זאת הגם שברי כי בענייננו, אין מדובר במקרה בו המשטרה מבקשת לקבל אישור לפתיחה בחקירה, אלא במקרה בו התבקש הדבר על ידי גורם אחר, הוא העותר. מכל מקום, **במצב הדברים**

הנוכחי אף גורם אינו מכריע בתלונות בגין הפרות לכאוריות חמורות של הדין משך חודשים, דבר העולה כדי התפרקות של רשות מינהלית מסמכותה.

10. במצב זה, בו רשויות אכיפת החוק נמנעות מחובתן לאכוף את הדין הפלילי, ואף נמנעות מלשקול לעשות כן, בחלוף למעלה משנתיים וחצי ממועד תחילת ביצוע העבירות לכאורה, ובחלוף למעלה משלושה חודשים ממועד הגשת התלונה הראשונה – נעשית פניה זו לבית המשפט הנכבד על מנת שיורה למשיבים 1-3 לפתוח בחקירה נגד הערוץ, מנהליו ועובדיו, ונגד מי שמסרו להם ידיעות סודיות. **חומרת העבירות וביצוען בעיצומה של מלחמה רב-זירתית; הישנותן; קביעת הרשות המוסמכת כי המעשים הפרו הוראות צנזורה והסבו נזק ביטחוני ממשי – כל אלו בהצטברם חוצים במובהק את הרף שנקבע בפסיקה להתערבות ערכאה זו בעניין פתיחה בחקירה.**

11. הצורך לפתוח בחקירה, אך מתחדד על רקע בחינת פעולות האכיפה שננקטו בשנים האחרונות ביחס לפרשות הדלפה אחרות, וביחס לחקירה ומתן עדות על ידי עיתונאים. בפרשת ההדלפה לעיתון "בילד" הוגש כתב אישום בין השאר בגין החזקת ומסירת ידיעה סודית על ידי מי שאינו מוסמך לכך, לפי ס' 113(ג) ו-113א לחוק העונשין, בתוך שבועות מיום פרסום פרטי הפרשה. בפרשת הדלפת הסרטון מ-"שדה תימן" לחדשות 12 נפתחה חקירה פלילית. כך גם לפי פרסומים, נפתחה חקירת שב"כ בחשד להדלפת מידע בעניין התקיפה באיראן לחדשות 12, הגם שלא פורסמה באותו מקרה ידיעה בניגוד להוראות הצנזורה או מבלי שהועברה קודם לכן לאישורה. בפרשת "קטארגייט" אושר המעבר מגביית עדות פתוחה מעיתונאי לחקירה באזהרה תוך פרק זמן קצר. **בעניינו של ערוץ 14 ועובדיו, לעומת מקרים אלו, לא התקבלה למיטב הידיעה כל החלטה מזה למעלה משנתיים וחצי. מדובר באכיפה בלתי שוויונית בעליל של הדין ובפגיעה אנושה בעקרון השוויון בפני החוק.**

12. לחלופין, ולמצער, על בית המשפט הנכבד להורות למשנה לפרקליט המדינה להכריע **ללא דיחוי** בתלונות, כמתחייב מהוראת הנחיה 14.12, ס' 11 לחוק הפרשנות, חלופי הזמן מאז בוצעו הפרסומים והוגשו התלונות, והישנות הפרסומים. ככל שיחליט שלא להורות על פתיחה בחקירה – יש לחייבו להודיע על כך לעותר, על מנת שיוכל לערור על החלטתו ליועצת המשפטית לממשלה בהתאם לס' 64(א)(3) לחסד"פ (ראו: בג"ץ 1266/11 סוויטי נ' היועץ המשפטי לממשלה (21.10.2012) (להלן: "עניין סוויטי")). לחלופי חלופין, יש להורות לראש אח"מ לפתוח בחקירת העבירות שהן מסוג פשע, ללא דיחוי, כמתחייב מהוראת ס' 59 לחסד"פ; ולהעמיד בפני המשנה לפרקליט המדינה בקשה לאשר חקירה באזהרה של עובדי ערוץ 14, בהתאם להוראות נוהל אח"מ.

13. יודגש, כי העותר – פורום של לוחמות ולוחמים שהשתתפו במלחמת "חרבות ברזל" – אינו עותר "ציבורי" בלבד. הוא משמש קול ללוחמי צה"ל, שחיהם סוכנו בשל אותם פרסומים אסורים מושא העתירה. הוא משמש קול למי שנשלחו, ועודם נשלחים, למשימות מבצעיות שהצלחתן תלויה בגורם ההפתעה, בו מכרסם ערוץ 14 בפרסומיו האסורים הנעשים בזמן אמת. העותר מיצה הליכים ככל שעלה בידו. זאת באמצעות שתי תלונות מפורטות, כאשר הראשונה שבהן נשלחה לפני למעלה משלושה חודשים, והשנייה לפני כשלושה שבועות. כפי שצוין לעיל ויפורט להלן – פניות אלו העלו חרס. שעה שניכר כי רשויות אכיפת החוק מתנערות מחובתן, אין זה סביר או צודק להמתין פרק זמן נוסף, במהלכו צפוי ערוץ 14 להמשיך להפר את הוראות הצנזורה ולפגוע בביטחון המדינה. בשלה העת לפניה לבית משפט נכבד זה, על מנת שיושיט סעד הכרחי מן הצדק.

14. בפרק ב' יוצגו הצדדים לעתירה; בפרק ג' יפורטו העובדות; בפרק ד' יובא הטיעון המשפטי; ובפרק ה' – נסכם.

15. ואולם; ראשון-ראשון ואחרון-אחרון.

ב. הצדדים לעתירה

16. **העותר 1** (לעיל ולהלן גם: "**העותר**") הוא פורום לוחמות ולוחמי חרבות ברזל, התאגדות של לוחמות ולוחמים, בסדיר ובמילואים, שנטלו חלק במלחמת "חרבות ברזל" בזירותיה השונות, בראשות אל"מ (מיל') חנוך דאובה, **העותר 2**. העותר פועל, בין היתר, לשמירה על ביטחונם של הלוחמים ועל יכולתם של כוחות הביטחון למלא את משימתם.

17. **המשיב 1** הוא פרקליט המדינה, עו"ד עמית איסמן, העומד בראש מערך התביעה הכללית. הנחיה 14.12 היא הנחיה שהוציא מכוח סמכויותיו, והיא הקובעת "דרג מאשר" לפתיחה בחקירה בעניינים בעלי רגישות מיוחדת, ובכללם חקירת עיתונאי על עבירה שביצע בנושא הנוגע לליבת עבודתו העיתונאית.

18. **המשיב 2** הוא המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים), עו"ד אלון אלטמן. לפי ס' 2 להנחיה 14.12, פתיחה בחקירה בגין "עבירה שביצע עיתונאי, בנושא הנוגע בליבת עבודתו העיתונאית" (שם, בס' 1(כב)) "תאושר על ידי המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) או מי שהוסמך על ידו לטפל בנושא". לפי נוהל אח"מ, על ראש אח"מ לפנות לקבלת אישור המשנה לפרקליט המדינה טרם יורה על חקירה באזהרה של עיתונאי בקשר עם עבירה הקשורה לעבודתו העיתונאית (שם, בס' 4.1.ה). הגם שכך, מטעם המשנה לפרקליט המדינה נמסר לעותר ביום 20.7.2026 כי יש "להמתין לסיום הטיפול" במשטרה בנוגע לפתיחה בחקירה, וכי "בכך תם טיפולנו".

19. **המשיב 3** הוא ראש אגף חקירות ומודיעין, ניצב בועז בלט, אשר גם אליו הופנו התלונות. על ראש אח"מ מוטלת החובה הקבועה בס' 59 לחסד"פ – "נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה". התלונות העלו ביצוע לכאורה של עבירות מסוג פשע, שבעניינן קצין משטרה אינו מוסמך להורות שלא לחקור, אולם ראש אח"מ לא השיב להן, ולמיטב הידיעה לא בוצעו פעולות חקירה כלשהן בעניינן.

20. **המשיב 4**, הצנזור הראשי לעיתונות ותקשורת, תא"ל נתנאל קולה, עומד בראש יחידת הצנזורה הצבאית (לעיל ולהלן: "**הצנזורה**"), שייעודה למנוע פרסום מידע אשר עלול לפגוע בביטחון המדינה ולהביא תועלת לאויב. יחידת הצנזורה קיימת מכוח תקנות ההגנה, ופעילותה מתבססת על תקנות אלה ועל הסכמים שנחתמו בעבר בין ועדת עורכי העיתונים לבין צה"ל. תקנות ההגנה מקנות לצנזור הראשי סמכויות לאסור, בצו כללי או מיוחד, פרסום חומר שעשוי, או עלול להיות עשוי לפגוע, לדעתו, בהגנת ישראל, בשלום הציבור או בסדר הציבורי (תקנות 87-88 לתקנות ההגנה); לדרוש הגשת פרסומים לצנזורה טרם פרסומם, לפי צו כללי או כזה המיועד לנושא או סוג מסוים של פרסומים (תקנה 97 לתקנות ההגנה). ביום 22.5.2016 מונתה ועדה לענייני צנזורה (לשעבר "ועדת השלושה"; לעיל ולהלן: "**ועדת הצנזורה**") שתפקידה לדון בהשגות כלי תקשורת על החלטות הצנזורה לפסול חומר לפרסום, וכן בקובלות של הצנזור הראשי כנגד הפרת הוראות הצנזורה ופרסום חומר בניגוד לאיסור.

התלונות הופנו במישרין גם אל הצנזור הראשי, והתבקש בהן כי נגד ערוץ 14 יינקטו "מלוא הסנקציות המנהליות האפשריות" (ס' 14 לתלונה הראשונה; ס' 3 לתלונה השנייה). הצנזור הראשי לא השיב לאף אחת מהן. אין זו הפעם הראשונה שבה מצורף הצנזור הראשי כמשיב לעתירה שעניינה הימנעות מנקיטה בהליכים פליליים בגין מסירת ידיעות סודיות. בבג"ץ 6871/21 **לנגוצקי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (8.8.2022) (להלן: "**עניין לנגוצקי**") צורף הצנזור הראשי כמשיב, ואף חויב, יחד עם היועץ המשפטי לממשלה, בהוצאות העותרים בשל המענה החסר שניתן להם עובר להגשת העתירה (שם, פס' 34 ו-36; העתירה עצמה נדחתה).

21. **המשיב 5**, ערוץ יהודי ישראלי בע"מ, הוא התאגיד המפעיל את ערוץ 14, שבשידוריו ובחשבונות הרשתות החברתיות של עובדיו נעשו הפרסומים מושא התלונות. **המשיבים 6-12** הם עובדי ערוץ 14, ולמצער מי שהשתתפו בשידוריו במסגרת הפרסומים שצוינו בתלונות מושא עתירה זו. **המשיבים 13-15**, הם, בהתאמה, הבעלים של הערוץ, מנכ"ל הערוץ וראש מערך החדשות בו. המשיבים 5-15 צורפו לעתירה אך ורק מהטעם שהם עלולים להיות מושפעים מהסעדים המבוקשים במסגרתה.

ג. העובדות הצריכות לעניין

ג(1). התלונה הראשונה – דפוס פרסומים של ערוץ 14 שפגע בביטחון, ולמצער קיימת ודאות קרובה לפגיעתו בו

22. ביום 5.7.2026 העביר העותר, באמצעות ב"כ הח"מ, תלונה ראשונה מפורטת לפרקליט המדינה (עם העתק למשנה לפרקליט המדינה), לראש אח"מ ולצנזור הראשי, שכותרתה "נקיטת הליכים פליליים ומנהליים בגין ביצוע עבירות פליליות והפרות חמורות של הוראות הצנזורה".

העתק התלונה מיום 5.7.2026 מצורף ומסומן כנספח "1".

23. בתלונה הראשונה, עמד העותר על כך שבמשך למעלה משנתיים ערוץ 14, מנהליו ועובדיו, מבצעים לכאורה עבירות חמורות נגד ביטחון המדינה, לרבות על דרך של מסירת ידיעות סודיות, הנוגעות לפעילות מבצעית עתידית של גופי הביטחון הישראליים וליכולות מודיעיניות רגישות.

24. העותר הציג במסגרת התלונה הראשונה – בפירוט רב – פרסומים של ערוץ 14 ועובדיו שהכילו מידע שביכולתו, קרוב לוודאי, להועיל לאויב, לסכן את כוחות הביטחון, לפגוע פגיעה ממשית בהישגיה המבצעיים של מדינת ישראל במערכה רב-זירתית, ובחלק מהמקרים לפגוע ביחסיה האסטרטגיים עם ארצות הברית, הערבה לביטחונה. למותר להוסיף ולציין, כי לא מעט מהפרסומים הודהו תוך זמן קצר גם בכלי תקשורת אחרים, בהם כלי תקשורת זרים, וכן ברשתות החברתיות.

25. העותר עמד על כך שניכר כי הפרקטיקה המפרה בערוץ 14 מבוססת על מודל פעולה דו-שלבי: בשלב הראשון, מידע ביטחוני רגיש או סודי ביותר מוצג בשידור חי (בין אם על דרך של "פליטת פה" ובין אם במסגרת דיון על מידע שלא אושר לפרסום מראש כנדרש). בשלב השני, עובדי ערוץ 14 משתמשים ברשתות החברתיות כדי להדהד ולהעצים את הפרסום האסור. גם במקרים שבהם פונה הצנזורה בדרישה להסרת המידע, ערוץ 14 ועובדיו נוקטים שיטות של התחמקות, עיכוב מכוון, ואף פרסום חוזר של המידע בטענה ש-"הפך לנחלת הכלל" עקב הפרסום הראשוני שלהם.

26. העותר הצביע על כך שהשלכותיו המצטברות של דפוס זה הן **הרסניות**. חשיפת מיקומים של כוחות ביטחון באזורי לחימה, חשיפת מערכות מודיעיניות מסווגות, הדלפת תוכניות מבצעיות שמתבססות על גורם ההפתעה – כל אלה אינן מהוות רק עבירות פליליות חמורות לכאורה, והפרות צנזורה המחייבות נקיטה בהליכים מנהליים, אלא פוגעות ביכולותיהם המבצעיות של כוחות הביטחון, בביטחון המדינה ובחוסנה הלאומי.

27. במסגרת התלונה הראשונה הובאו תשעה אירועים, ואף זאת מבלי למצות. על מנת להמחיש את רמת הפירוט של החומר הראיתי שהובא על ידי העותר בפני גורמי החקירה, נביא את האירועים כלשונם בתלונתו:

א. **אמצעי איסוף מודיעיני ייחודי (25.2.2024)** "ביום 25.2.2024 נחשף בתוכניתו של שמעון ריקלין (המשיב 6 – הח"מ) ... בערוץ 14 אמצעי איסוף מודיעיני ייחודי, שהיה בשימוש כוחות צה"ל שפעלו באותה עת בעומק רצועת עזה. ריקלין העצים את המידע האסור בפרסום, בין היתר בפרסום עוקב שביצע בחשבון ה-X שלו. יצוין כי עובר לפרסום בתוכניתו של ריקלין, הצנזורה פסלה בקשות של כלי תקשורת לפרסם, ולו ברמז,

כתבות בנושא. הסוד נשמר, עד שבערוץ 14 החליטו לפרסמו ללא אישור הצנזורה, ובכך הורידו לטמיון יכולת מודיעינית שפותחה לאורך שנים בהשקעה כספית משמעותית ביותר, וסיכנו את כוחותינו מעבר לקו האויב" (שם, בס' 7(א)). על קביעות ועדת הצנזורה בעניין זה נעמוד בפרק ג(2) להלן.

ב. **ערב "מבצע הביפרים" (15.9.2024-16.9.2024).** "ביום 15.9.2024, ימים ספורים לפני פרוץ 'מבצע הביפרים' בלבנון, אמר יעקב ברדוגו (המשיב 7 – הח"מ) ... במהלך שידורי ערוץ 14, כי 'ישראל תפעל בצורה עצימה בלבנון בתקופה הקרובה... הפעולה הגדולה שתחזיר את התושבים הרבה יותר קרובה מאשר הייתה לפני שבוע'. ביום 16.9.2024, יום לפני תחילתו של 'מבצע הביפרים' אמר ברדוגו ... 'אני חושב שבתקופה הקרובה אנחנו נראה יותר פעולות עצימות לפני תמרון צבאי אחר. הפעולות העצימות האלה יהיו מיועדות כדי לרכז את הקרקע...'. אמירות דומות, אם לא חריפות ומפורשות יותר, אמרו ברדוגו ועמיתיו לערוץ 14 שעות ספורות לפני פיצוץ הביפרים" (שם, בס' 7(ב)).

ג. **השבוע שקדם לחיסול מזכ"ל חיזבאללה (ספטמבר 2024).** "במהלך השבוע שלפני חיסולו של מזכ"ל חיזבאללה, חסן נסראללה, ביום 27.9.2024, ערוץ 14 ועובדיו, פרסמו שורה של פרסומים, בהם בין היתר נאמר שנסראללה צריך 'להיזהר' מסיכול ממוקד, וכי 'ילכו על הראש שלו'. יצוין כי לאחר ישיבה ביטחונית רגישה שעסקה באפשרות חיסול מזכ"ל חיזבאללה... פרסמו ביום 23.9.2024 בערוץ 14 כותרת: 'ראש הממשלה על האפשרות לחסל את נסראללה: 'כולם על הכוונת''. באותו יום בפתח המהדורה המרכזית, אמר ברדוגו – 'תוכנית ההפתעות, בנק ההפתעות של נתניהו. נתניהו מודיע לקבינט היום – אני לא מוריד את הרגל מהגז. אני מנחה לנצל את ההזדמנות לחסל כל גורם בכיר בחיזבאללה בלבנון. והוא אומר יש לכם אור ירוק בוהק להוריד כל מטרה צבאית בלבנון'. לא מן הנמנע כי בפרסום זה יש כדי ללמד על צינור העברת המידע במקרים רבים אחרים" (שם, בס' 7(ג)).

העתק הידיעה שפורסמה באתר ערוץ 14 ביום 23.9.2024 מצורף ומסומן כנספח "2".

בתחקיר שפורסם לימים ב-ynet, תואר כי בדיון חשאי שהתקיים בבסיס מודיעין ימים ספורים לפני החיסול הביעו גורמי מודיעין "חשש עמוק שההזדמנות לחיסול נסראללה עומדת לחמוק", וכי "גורמים בכירים בקהילת המודיעין הביעו חשש מפני כל פרסום מכל סוג 'שעלול להזיז את המחוג מעבר לרף'". מיד לאחר הדיון, לפי התחקיר, הפיץ דובר בלשכת ראש הממשלה לקבוצת עיתונאים את המסר: "ראש הממשלה נתניהו בהתייעצות ביטחונית סגורה לפני הקבינט: 'כולם על הכוונת'", בתוספת "הכוונה לנסראללה, כמובן". הכותרת פורסמה "כמה דקות מאוחר יותר בערוץ 14". קצין מודיעין בכיר צוטט בתחקיר: "אנחנו מסבירים כמה חשוב לשמור על סודיות מוחלטת, כי עוד שנייה הוא בורח לנו לבונקר אחר, והנה הוא מקבל אזהרה מפורשת"; ומי ששירת בתפקיד בכיר במערך ביטחון המידע של צה"ל הוסיף: "קשה להפריז בחומרה של הדברים האלו, ומה היה קורה לכל אחד אחר לו היה נחקר בנושא".¹

ד. **מדרגי תוכניות המלחמה בצפון (16.9.2024).** "ביום 16.9.2024 תמיר מורג (המשיב 9 – הח"מ) ... דיווח על מדרגי תוכניות למלחמה בצפון שיוצגו לקבינט – מקמפיין הפצצות נרחב, דרך תמרון קרקעי מוגבל ועד מלחמה כוללת. פרסום תוכניות מלחמה לפני החלטת קבינט וביצועה, חושף את האויב לחלופות הפעולה, עוצמתן הצפויה וחלונות הזמן למימושן" (שם, בס' 7(ד)).

ה. **ערב מבצע "עם כלביא" (יוני 2025).** "ביום 11.6.2025, פחות משתי יממות לפני התקיפה של ישראל באיראן ויציאתה למבצע 'עם כלביא', אמר ריקלין בערוץ 14 כי הוא 'שומע מנועים', תוך שהוא מבהיר כי

¹ רונן ברגמן ויובל רובוביץ' "תחקיר: כך התנהלו מבצעי ההשפעה של לשכת ראש הממשלה" (12.12.2025) ynet <https://www.ynet.co.il/news/article/yokra14607514>

מדובר במנועי מטוסים... יום קודם לכן, ברדוגו... אמר במהלך שידורי ערוץ 14: "ישראל קרובה בעיניי לתקיפה באיראן הרבה יותר בלוח זמנים מאוד קצר... אני חושב שאנחנו במהלך של ימים ספורים לקראת תקיפה באיראן...". באוגוסט אשתקד, ברדוגו אף התגאה כי חשף את תאריך תחילת המבצע. אלו דוגמאות מיני רבות של התרעות שאיראן קיבלה מצוות ערוץ 14 לפני התקיפה, כולל אמירה מפורשת של האלוף (מיל') יפתח רון-טל, שעות ספורות לפני תחילתה... (שם, בס' 7(ה)).

ו. **הפרת צו איסור פרסום (ינואר 2026).** "בשלהי חודש ינואר 2026 הפרו ערוץ 14, ריקלין ועובדים נוספים, צו איסור פרסום, כאשר חשפו במהלך השידור כי בצלאל זיני, אחיו של ראש שירות הביטחון הכללי, הוא שנעצר ונחקר בפרשה שלימים הואשם במסגרתה, בין היתר, בעבירות של סיוע לאויב במלחמה..." (שם, בס' 7(ו)). על אופן ההפרה עמד באופן קולע מבקר הטלוויזיה של עיתון "הארץ", שתיאר כיצד, בעוד "בכל יתר הערוצים, בדיוק באותו הזמן, לא נאמרה מלה", נחשפו בשידור "ריקלין ושות'" פרטים שעליהם חל הצו, וסיכם: "וכך השיג ערוץ 14 ידיעה בלעדית. באמצעות הפרת חוק סיטונאית".²

ז. **מיקום כוחות צה"ל בלבנון בזמן אמת (31.3.2026; 17.6.2026).** "ביום 31.3.2026, במהלך שידור בערוץ 14, פרסם ריקלין את מיקום כוחות צה"ל בלבנון בזמן אמת. כך עשה בעוד הזדמנויות. למשל, ביום 17.6.2026, כאשר פירט בשידור מיקומו של מערך תת"ק [תת קרקע] חשוב של חיזבאללה שטרם נכבש בידי צה"ל, ושצה"ל כפי הנראה תכנן לכבוש. למחרת היום הפציץ חיזבאללה את אותו אזור, וארבעה חיילי צה"ל נהרגו" (שם, בס' 7(ז)). וכך נאמר בשידור מיום 31.3.2026:

"שמעון ריקלין: מותר כבר לצייר מפות? מותר להראות שכבשנו את אל-חיאם ואנחנו עולים לכיוון טייבה, ובגזרה המערבית עלינו לנאקורה. מותר לצייר מפות? מותר להגיד מה קורה? כי זה די... הצופים שלי כל הזמן אומרים לי 'ריקלין איפה המפה?', הצופים שלנו מאוד אוהבים מפות.

הלל ביטון רוזן: יש פה... יש פה נציג צנזורה, צריך לשאול אותו".

המידע – שמות היישובים שנכבשו וכיוון התקדמות הכוחות בשתי גזרות – נמסר לצופים, וכך גם לכל מי שצופה בשידורי הערוץ מעבר לגבול, בטרם נשאל "נציג הצנזורה" דבר.

ח. **מידע מסווג על תוכנית מבצעית (18.5.2026).** "ביום 18.5.2026, במהלך שידורי ערוץ 14 פרסם ריקלין מידע הנחזה להיות מסווג ללא אישור הצנזורה. מדבריו, ניתן היה להבין שהמידע הועבר לו מידי גורם מדיני או ביטחוני המעורה בפרטים, ושהוא מודע לכך שמדובר במידע רגיש ואסור לפרסום ('שומעים אותי אני לא יכול לדבר'). כעולה ממכתבו של ב"כ ערוץ 14 וריקלין מיום 19.5.2026, בשיחתו עם מנכ"ל ערוץ 14 זמן קצר לאחר הפרסום, קבע הצנזור הראשי לעיתונות ולתקשורת... באופן נחרץ, כי הוא עולה כדי 'הפרת צנזורה חמורה'" (שם, בס' 7(ח)). הדברים נאמרו במסגרת דיון באולפן על אפשרות של פעולה יבשתית באיראן להוצאת החומר המועשר, וכך נאמר שם:

"שמעון ריקלין: ...אני הייתי נוחת באיספהאן... והייתי מנסה להוציא את החומר המועשר... הרי ברור שאיראן לא תסכים למסור אותו.

דני אורבך: תראה זה לא... זה לא סוד, זה מבצע של חודשים... צריך לחפור חומר שנמצא עמוק, להנחית ציוד הנדסי, לבנות...

שמעון ריקלין (קוטע אותו): ממה שאני שומע שהחומר לא קבור. רק... רק הדלתות לתוך המתקן קבורות. את החומר עצמו, אם נכנסת למתקן, לא משנה מי רמז לי את זה, נכנסת למתקן, אתה מרים את המיכלים ויוצא החוצה.

² רוגל אלפר "בערוץ 14 כבר לא מצפצפים על החוק, הם כותבים אותו מחדש. צווי איסור פרסום אינם חלים עליהם" **הארץ** (28.1.2026).

דני אורבך: אין לי דרך לדעת אם זה נכון, אבל זה לא המידע שמפורסם ברוב המקומות.

שמעון ריקלין: [מצחקק] שומעים אותי אני לא יכול לדבר

למיטב ידיעת העותרים, תוכניתו של ריקלין – אשר לפי המדווח, כללה גם תוכנית מבצעית של המוסד – נפסלה בהוראת הצנזורה לאחר השידור, והורדה מהאוויר זמן קצר לאחר מכן.³ כמו כן, בעקבות הפרסום, חברי הכנסת רם בן ברק ואלעזר שטרן פנו ליו"ר ועדת החוץ והביטחון, בדרישה לכנס דיון דחוף במליאת הוועדה או בוועדת המשנה למודיעין, שירותים חשאיים ושו"ן. לטענת הח"כים המידע שפורסם כלל "מידע מסווג שעלול לכאורה לפגוע בהישגי המערכה באיראן ולהסב נזק אסטרטגי לעתידה של המדינה".

ט. "בונקרים" המיועדים לתקיפה (2026). "לאחרונה, במסגרת שידור נוסף של ריקלין בערוץ 14, הוא נשמע מסגיר 'בונקרים' שיועדו לתקיפה צבאית בלבנון, אף שעובד ערוץ 14 הלל ביטון רוזן נראה מפציר בו שלא לחשוף את הפרטים" (שם, בס' 7(ט)).

28. בתלונה הראשונה הובהר כי קטעי פרסומים מצויים בידי העותר ויועברו לרשויות "על פי דרישה" (ס' 8 לתלונה). דרישה כזו לא באה מעולם, ועל כן קטעי הפרסומים שבידי העותר מוגשים עם עתירה זו, על גבי החסן נייד.

29. בתלונה הראשונה נדרש, כי המשיבים 1-2 יורו ללא כל דיחוי על חקירתם של ערוץ 14 ועובדיו, בין היתר, בחשד לביצוע עבירות לפי תקנות (2)87, (2)88 ו-97(3) לתקנות ההגנה; וכן בחשד לביצוע עבירות של מסירת ידיעה סודית ללא סמכות והשגה או החזקה של ידיעה סודית ללא סמכות, לפי סעיפים 113א ו-113ג(ג) לחוק העונשין (שם, בס' 13); כי יינקטו מלוא הסנקציות המנהליות האפשריות (שם, בס' 14); וכי יימסר לעותר, "בהקדם, ולא יאוחר מ-45 ימים", דיווח "אילו פעולות ננקטו בכלל עד כה בעניין הפרסומים האמורים; ובפרט אילו סמכויות מנהליות הופעלו, ולגבי אילו מעובדי ערוץ 14 ומדלפים אחרים ננקטו הליכי חקירה או העמדה לדין" (ס' 15).

ג(2). ביחס לחלק מפרסומי ערוץ 14 כבר נקבע, כי הפרו באופן חמור צווי צנזורה והסבו נזק ביטחוני ממשי

30. זו העת להדגיש כי ביחס לשניים מן האירועים שפורטו בתלונה הראשונה קבעו גורמי הצנזורה כי מדובר בהפרה חמורה של צווי הצנזורה, ובפגיעה ממשית בביטחון המדינה.

31. ודוק; בעקבות הפרסום מיום 25.2.2024 (ס' 27(א) לעיל) הגישה הצנזורה קובלנה נגד ריקלין לוועדת הצנזורה. לפי הפרסום על ההחלטה, שניתנה בחודש יוני 2024, ועדת הצנזורה קבעה כי ריקלין "הפר את הדין בכך שפרסם וחזר ופרסם ידיעה בעלת ערך בטחוני רב", וכי הוא "אחראי לפרסום ידיעה בעלת מטען בטחוני בלא קבלת אישור הצנזור, ואשר פרסומה גרם בפועל לנזק בטחוני ממשי". הצנזורה טענה בקובלתנה כי מדובר בפרסום בעל "חומרה מיוחדת", משום שנעשה בזמן מלחמה "שבו הרגישות לגילוי סודות ביטחוניים גוברת", ומשום שלריקלין "קהל צופים ועוקבים גדול". על אף שהוועדה בחרה להטיל על ריקלין סנקציה, היא נמנעה מלפרסם את שמו.⁴

העתק הפרסום בדבר החלטת ועדת הצנזורה מצורף ומסומן כנספח "3".

³ "הצנזורה נגד ערוץ 14: שמעון ריקלין יורד מהאוויר" <https://www.ice.co.il/media/news/article/1113559> (19.5.2026); ice; וכן ראה: חן אגרי "דפוס חוזר: ערוץ 14 מפר את הוראות הצנזורה, לא נענש; מאשים אחרים" העין השביעית (19.5.2026) <https://www.the7eye.org.il/584865>.

⁴ יוסי מלמן "שמעון ריקלין הפר את הוראות הצנזורה ויגרם בפועל לנזק ביטחוני ממשי" העין השביעית (26.6.2024) <https://www.the7eye.org.il/522703>.

32. יוזכר, כי לפי התלונה, הצנזורה "לא ביקשה להסתיר את המחדל המודיעיני הידוע שאירע בשבעה באוקטובר, אלא למנוע 'שריפה' של כלי האיסוף המודיעיני שנחשף בתוכניתו של ריקלין, כדי שצה"ל ושב"כ יוכלו להמשיך להפיק ממנו ומכלים דומים לו תועלת מבצעית, לרבות לצורך איתור חטופים וגורמים בכירים בשורות האויב" (ס' 7(א) לתלונה). פרסום המידע בעיצומה של המלחמה סיפק לאויב "משוב חינם" על היכולות המודיעיניות והטכנולוגיות הרגישות של ישראל.

33. הקביעה השנייה נוגעת לשידור מיום 18.5.2026 (ס' 27(ח) לעיל). על פי מכתב ששלח ב"כ ערוץ 14 וריקלין לצנזור הראשי למחרת השידור, ואשר פורסם בכלי התקשורת, הצנזור הראשי שוחח עם מנכ"ל הערוץ זמן קצר לאחר השידור וקבע "באופן נחרץ" כי מדובר ב-"הפרת צנזורה חמורה".⁵ התבטאויותיו של ריקלין בשידור זה מלמדות, הן על קיומו של מוסר מידע והן על מודעותו של המפרסם לכך שמדובר במידע אסור בפרסום.

העתקי הפרסומים מיום 19.5.2026 בדבר קביעת הצנזור הראשי מצורפים ומסומנים כנספח "4".

34. למיטב ידיעת העותרים, קביעות אלו לא הועברו לבחינת גורמי האכיפה, ובכללם המשיבים 1-3, ולא ננקט צעד במישור הפלילי, לא נגד המפרסמים ולא נגד מוסרי המידע. ערוץ 14 מצידו דחה את קביעת הצנזור הראשי, טען כי ריקלין "לא אמר דבר שלא פורסם קודם" ואיים בעתירה לבג"ץ בשל "אכיפה בררנית".⁶ יובהר כי טענת "פורסם קודם" אינה הגנה על פי הדין, שכן צו שעת חירום (הגשת דברי דפוס ופרסומים לביקורת מוקדמת ואיסור דפוס ופרסום), התשמ"ט-1988 (להלן: "הצו"), מגדיר "פרסום הנוגע לבטחון המדינה" כפרסום החייב בהגשה מוקדמת לצנזור "אף אם המידע שבפרסום כאמור כבר פורסם" (ס' 1 לצו).

ג(3). יותר משלושה חודשים עברו ללא מענה ענייני תלונה הראשונה

35. ביום 16.7.2026 השיבה לפניה לשכת פרקליט המדינה בלשון כללית, והודיעה כי לאחר בחינתה היא הועברה לטיפול של לשכת המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים).

העתק מכתב לשכת פרקליט המדינה מיום 16.7.2026 מצורף ומסומן כנספח "5".

36. ארבעה ימים לאחר מכן, ביום 20.7.2026, השיבה לשכת המשיב 2 (תיק מס' 22/00000784/26) במכתב בן ארבעה סעיפים, שזו לשונו:

1. במסגרת פנייתך שבסמך ביקשת כי יפתחו הליכים פליליים ומינהליים בגין ביצוע עבירות פליליות והפרות של הוראות הצנזורה, באופן שיטתי, ע"י עובדי ערוץ 14 במהלך השנתיים האחרונות.

2. המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים), עו"ד אלון אלטמן, עיין בפנייתך והוא סבור כי משעה שפנית 'בדרך המלך' למשטרת ישראל, כנהוג וכמקובל, יש להמתין לסיום הטיפול בה על ידיה.

3. אין בדברים כדי לחוות דעה לגופה של פנייתך.

4. בכך תם טיפולנו בפנייתך בעניין זה."

העתק מכתב לשכת המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) מיום 20.7.2026 מצורף ומסומן כנספח "6".

37. המכתב מפנה את ההכרעה אל המשטרה ("יש להמתין לסיום הטיפול בה על ידיה"), זאת על אף שלפי הנחיה 14.12 ההכרעה בדבר פתיחה בחקירה נגד עיתונאי מסורה למשנה לפרקליט המדינה, ולפי נוהל אח"ם המשטרה

⁵ "הצנזור הראשי התקשר למנכ"ל ערוץ 14: 'ביצעתם עבירת צנזורה חמורה'" - https://www.mako.co.il/news-military/2026_q2/Article-44e88d5ed304e91027.htm ; "הצנזור הראשי: דברי שמעון ריקלין בשידור היו 'הפרת צנזורה חמורה'" - ערוץ 7 (19.5.2026) <https://www.inn.co.il/news/697237>.

⁶ ערוץ 7, לעיל הי"ש 5.

כלל אינה רשאית לחקור עיתונאי באזהרה בלא אישורו. זאת נעשה, כאשר המשנה לפרקליט המדינה מציין כי בכך "תם הטיפול" בפנייה בעניין זה. כלומר, אין הוא אף רואה עצמו כמי שעליו להמשיך ללוות את העניין, לפקח עליו או לשוב ולהידרש לו.

38. מהמשיב 3 – ראש אח"מ – או מי מטעמו, לא נתקבל מענה עד למועד הגשת עתירה זו.

ג(4). בהעדר אכיפה – הפרסומים האסורים הולכים ונערמים, והפגיעה בביטחון המדינה נמשכת באין מפריע

39. בחלוף למעלה מחודשיים ממועד הגשת התלונה הראשונה, שלח העותר ביום 27.9.2026 תלונה שנייה לאותם נמענים, עם העתק ליועצת המשפטית לממשלה (להלן: "התלונה השנייה"). בתלונה השנייה הובהר כי המענה מטעם המשנה לפרקליט המדינה ניתן "בניגוד להנחית פרקליט המדינה מס' 14.12, המורה כי פתיחת חקירה בגין עבירה שביצע עיתונאי טעונה אישור של המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) או מי שהסמך לטיפול בנושא, להוציא מקרה בו המשטרה מבקשת לקבל אישור לפתיחה בחקירה (אשר אינו המקרה בענייננו)", וכי "ממשטרת ישראל לא נמסר עד כה מענה" (שם, בס' 5).

העתק התלונה השנייה מיום 27.9.2026 מצורף ומסומן כנספח "Z".

40. בתלונה השנייה פורטו אירועים נוספים, שאירעו לאחר התלונה מיום 5.7.2026, וזו תמציתם:

א. ביום 13.7.2026 נחשפה בערוץ 14 ידיעה בדבר הגברת האבטחה סביב בתי שרים נוכח המתיחות עם איראן, שעל פי המדווח נפסלה קודם לכן בידי הצנזורה, אגב שאלה בשידור "תהיה או לא תהיה מתקפה באיראן";

ב. ביום 21.7.2026 פורסמה שוב ידיעה שעל פי המדווח נפסלה בידי הצנזורה, בדבר ביקור משלחת ישראלית בווינגטון שעסק בהעברת פרויקט הגרעין האיראני לסביבת הר המכוש. בשידור אמר ריקלין: "הבנתי שטראמפ קיבל דיווח לפני שבועיים מביקור מאוד חשוב של משלחת ישראלית".

ג. ביום 28.7.2026 שאל במהלך שידורי ערוץ 14 המגיש יהודה שלזינגר, "איזה מחנה פליטים על הפרק?" – כלומר, באיזה מחנה פליטים צפויה פעילות מבצעית של חיילי צה"ל – ונענה: "בלטה".

ד. ביום 23.8.2026 התעקש ריקלין לעסוק בשידור ב"הפצצות ברכס עלי טהאר בלבנון", אף שנאמר לו מפורשות כי מדובר בנושא "שאסור להרחיב עליו, לרבות על הפעילות שמתרחשת שם", והשיב: "אסור להגיד מה קורה בעלי טהאר? ממה אנחנו מפחדים? מה הסוד הצבאי אם אנחנו פועלים ברכס עלי טהאר? לא הבנתי". כלומר, ריקלין התעקש לפרסם אף שנאמר לו בשידור, במפורש, כי חל איסור להרחיב בנושא.

41. פרסום אחד בלבד שהוצג בתלונה השנייה קדם לתלונה הראשונה: סרטון של עובד הערוץ ינון מגל מיום 27.2.2026, שפורסם ברשת החברתית יום לפני תקיפת הפתע הישראלית-אמריקאית באיראן שפתחה את מבצע "שאגת הארי", במסגרתו אמר בין היתר: "אוקיי חבר'ה זה מגיע. תכינו את הילדים, דברו עם האישה, תכינו את המקלטים, תכינו הכל. תהיו ערוכים".

42. בתלונה השנייה נכתב כי "כיוון שבעלי הסמכות המנהלית האמונים על אכיפת החוק מוסיפים לעמוד מלכת, כפי שעשו משך כשנתיים עובר לתלונת מרשי – ערוץ 14 ועובדיו ממשיכים להפר את הדין 'בצרורות', ולפגוע בביטחון המדינה בלא מפריע"; הפרסומים שנמנו בתלונה השנייה "אך מחזדים את הדפוס הפלילי" ופתיחה בחקירה "מתחייב[ת] מעקרויות בסיסיים של משפט מנהלי, אשר אוסרים על רשות להתפרק מסמכותה" (שם, בס' 6 ו-8).

43. ב"כ העותר הודיע למשיבים, כי "בשים לב לחלוף הזמן מפניית הקודמת, ולפגיעה הקשה הנובעת מאי-אכיפת הדין בהיבטים חשובים אלו לביטחון המדינה, מרשי ימתין 14 ימים נוספים לתגובתכם – ולאחריהם יפנה לערכאות משפטיות" (שם, בס' 9).

44. ביום 11.10.2026, הוא היום שבו חלף המועד שנקצב בתלונה השנייה, השיבה לשכת פרקליט המדינה כי התלונה השנייה הועברה לטיפול של לשכת המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים), אשר התבקשה לבחון את הדברים. מדובר בנוסח גנרי לחלוטין, וזה לנוסח מכתב לשכת פרקליט המדינה מיום 16.7.2026 (נספח 5). ודוק; תלונת העותר הועברה לבחינת המשנה לפרקליט המדינה, מי שכבר ביום 20.7.2026 התנער מסמכותו לפי הנחיה 14.12, שלא לדבר על חובתו לפעול במקרה בעל חומרה יתרה, והודיע כי יש להמתין לטיפול המשטרה בנדון ובכך תם טיפולו בעניין.

העתק מכתב לשכת פרקליט המדינה מיום 11.10.2026 מצורף ומסומן כנספח "8".

45. גם מן הצנזור הראשי לא נתקבל מענה, לא לתלונה הראשונה ולא לתלונה השנייה. ככל הידוע לעותר, לא הוגשה לוועדת הצנזורה קובלנה בגין האירועים שפורטו בתלונות, למעט השידור מיום 25.2.2024, שבגינו הוגשה קובלנה עוד בשנת 2024 (ס' 31 לעיל). כך גם באשר לשידור מיום 18.5.2026 שביחס אליו קבע הצנזור הראשי, בשיחה עם מנכ"ל הערוץ, כי הוא "הפרת צנזורה חמורה" (ס' 33 לעיל). קביעה זו נעשתה בשיחה עם מנכ"ל הערוץ ואושרה בהמשך בפומבי, אולם ככל הידוע לעותר לא הוגשה בעקבותיה קובלנה לוועדת הצנזורה.

ג(5). חוסר המעש בענייננו זועק לשמיים על רקע פעולות האכיפה שנקטו בפרשות אחרות בעת האחרונה

46. טרם נפנה לטיעון המשפטי, וכדי להעמיד את התנהלות המשיבים 1-3 במקרה הנוכחי בהקשר הראוי, יובאו להלן, בתמצית ועל יסוד פרסומים פומביים ופסיקתו של בית משפט נכבד זה, שלוש פרשות בהן נחקרו הדלפות בעת האחרונה, וכן פרשות שכללו חקירת עיתונאים באזהרה בקשר עם מילוי עבודתם העיתונאית.

47. **פרשת ההדלפה לעיתון "בילד"**. ביום 6.9.2024 פורסם בעיתון הגרמני "בילד" מסמך שהוצג ככזה שנתפס ברצועת עזה, לאחר שפרסומו בישראל נפסל על ידי הצנזורה. בעקבות הפרסום נפתחה חקירה משותפת של שב"כ, צה"ל ומשטרת ישראל; ביום 3.11.2024 הותר לפרסום דבר מעצרו של שלושה חשודים; וביום 21.11.2024 הוגש כתב אישום נגד דובר בלשכת ראש הממשלה, אלי פלדשטיין, בעבירות של החזקת ידיעה סודית ומסירת ידיעה סודית, לרבות בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, לפי ס' 113(ב), 113(ג), ו-113א לחוק העונשין. בכתב האישום תואר כי "הידיעה נפסלה על ידי הצנזורה הצבאית ודבר הפסילה נמסר לפלדשטיין", כי כדי שתתפרסם בכל זאת הועברה לפרסום בעיתון זר, "ובעקבות הפרסום ב'בילד' פורסמה הידיעה גם בישראל".⁷ מיום הפרסום ועד להגשת כתב האישום חלפו כאחד עשר שבועות.

העתקי פרסומים בדבר כתב האישום בפרשת "בילד" מצורפים ומסומנים כנספח "9".

48. **פרשת הדלפת הסרטון מ"שדה תימן"**. סרטון ממצלמות האבטחה במתקן הכליאה "שדה תימן", שאמור היה לשמש ראייה בהליך פלילי, הודלף ושודר בחדשות 12 ביום 6.8.2024. משפחות שכולות שדרשו לחקור את ההדלפה נענו על ידי לשכת המשנה לפרקליט המדינה – לפי התיאור בפסק דינו של בית משפט נכבד זה – כי "המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים), עו"ד אלון אלטמן, לא מצא מקום לטפל בפנייתך שלא בדרך המלך של הגשת תלונה למצ"ח" (בג"ץ 74997-08-25 **עמותת בחרנו בחיים! נ' היועצת המשפטית לממשלה**, פס' 8 (19.1.2026) (להלן: "**עניין בחרנו בחיים**")). המדינה טענה אז כי העתירה "מוקדמת". רק ביום 29.10.2025, במהלך הדיון בעתירה שלישית שהוגשה בנדון, ולאחר ש"חודשים ארוכים נקפו" (שם, בפס' 17),

⁷ ראו כתב האישום בתפ"ח 54284-11-24 (מחוזי-ת"א) **מדינת ישראל נ' פלדשטיין**.

נפתחה חקירה פלילית, שבמסגרתה נחשדו הפצ"רית ובכירים נוספים בפרקליטות הצבאית, ועל פי פרסומים צפוי היה גם הכתב שאליו הודלף הסרטון למסור עדות.⁸ בית המשפט מחק את העתירה משהושגה תכליתה, אך חייב את המדינה – שהסכימה לכך בעצמה – בהוצאות העותרים בסך 25,000 ש"ח, בצינו כי "אל לה, לזהירות, עם כל חשיבותה, לסתום את הגולל על חקירת הדלפות" (שם, בפס' 37 ו-41).

49. **חקירת שב"כ בעניין חדשות 12.** למען שלמות התמונה, יצוין כי לפי המדווח, ראש שב"כ פתח חקירה נגד חדשות 12 על הדלפה כביכול של תזמון מבצע "שאגת הארי". זאת, על פי הדיווח, בלחץ ראש הממשלה ושרי הממשלה, ועל רקע פגישה עם ברדוגו, שהפצירו בו לעשות כן; והגם שלעמדתו של ראש שב"כ מדובר בחקירה חסרת תוחלת. יצוין כי באותו מקרה אף לא נטען כי פורסמה ידיעה בניגוד להוראות הצנזורה או ללא אישורה. לכך יש להוסיף, תלונה תקדימית שלפי הדיווח הוגשה לאחרונה על ידי לשכת רה"מ לצנזור הראשי, לכאורה מטעם שב"כ והמוסד, בטענה שחדשות 12 עברו "עבירת צנזורה חמורה", לאחר שפרסמו ידיעה על נסיעתו של רה"מ לאיחוד האמירויות טרם מטוסו נחת בישראל.

50. **זימון עיתונאים למתן עדות וחקירה באזהרה.** בחודש אפריל 2025 זומנו עיתונאים למסירת עדות פתוחה בחקירה שעניינה קידום אינטרסים של קטאר על ידי יועצי ראש הממשלה, ובמהלך עדותו של אחד מהם, עורך ה"ג'רוזלם פוסט", "הוחלט לעבור לחקירה באזהרה".⁹ כלומר: כאשר רשויות האכיפה סברו כי קיים חשד, ההכרעה בדבר חקירת עיתונאים באזהרה התקבלה בדרג המוסמך תוך פרק זמן קצר. להבדיל, ראוי לציין כי ביולי 2025 דווח על זימון עיתונאי חדשות 13, אביעד גליקמן, בחשד שביצע עבירה במסגרת סיקור דיון שהתקיים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו. החקירה, שנפתחה על ידי משטרת מחוז תל אביב בניגוד להנחיה 14.12 ונוהל אח"מ, עוכבה על ידי היועצת המשפטית לממשלה, ולבסוף התיק נגד עיתונאי זה נסגר.

העתקי הפרסומים בדבר פרשת "שדה תימן", חקירת שב"כ בעניין חדשות 12, פרשת "קטארגייט", וזימונו לחקירה של העיתונאי אביעד גליקמן מצורפים ומסומנים כנספחים "10"–"13".

51. בדיון שהתקיים בוועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת ביום 27.4.2025, בנושא "חשש לאכיפה בררנית בתחום ההדלפות", הצהירה היועצת המשפטית לממשלה, בנוכחות פרקליט המדינה וראש אח"ס, כי הנחייתה בעניין חקירת עבירות הדלפה משקפת מדיניות אכיפה סדורה, אחידה ושוויונית, וכי "במקרים המתאימים נפתחו חקירות". אולם, על אף שהיקף הפרסומים שהובאו בתלונות עולה לאין שיעור על היקף הפרסומים במקרי דלף שבהם נפתחה חקירה; ועל אף קביעות הצנזורה בדבר חומרת הדברים – ככל הידוע לעותר, חקירה בעניין ערוץ 14 טרם נפתחה.

העתק העמודים הרלוונטיים מפרוטוקול ישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט מיום 27.4.2025 מצורף ומסומן כנספח "14".

ד. הטיעון המשפטי

ד(1). ערוץ 14 ועובדיו עברו לכאורה עבירות לפי חוק העונשין ותקנות ההגנה

52. סימן ד' לפרק ז' של חוק העונשין ("ריגול") קובע, בס' 113, את עבירת "ריגול חמור", ובס' 113א – את עבירת מסירת "ידיעה סודית". שתי עבירות אלו, הן עבירות מסוג "פשע" (ס' 124(1) לחוק העונשין), וזו לשון:

"113. (ב) מי שמסר ידיעה סודית כשאינו מוסמך לכך והתכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עולם.

⁸ "גיא פלג עומד בפני חוויה קשה? 'מסור עדות במשטרה'" <https://www.ice.co.il/law/news/article/1089207> (1.11.2025).
⁹ "היועמ"שית חושפת: זאת הסיבה שעצרנו עיתונאי בפרשת קטארגייט" <https://www.ice.co.il/law/news/article/1058200>; "חקירת עורך 'ג'רוזלם פוסט'; מקורביו מגיבים ליועמ"שית" <https://www.israelhayom.co.il/news/law/article/17678758> (3.4.2025).

(ג) מי שהשיג, אסף, הכין, רשם או החזיק ידיעה סודית כשאינו מוסמך לכך, דינו – מאסר שבע שנים; התכוון בכך לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר חמש עשרה שנים.

(ד)(1) בסעיף זה, 'ידיעה סודית' – ידיעה אשר ביטחון המדינה מחייב לשמרה בסוד, או ידיעה הנוגעת לסוג ענינים שהממשלה, באישור ועדת החוץ והבטחון של הכנסת, הכריזה, בצו שפורסם ברשומות, כי הם ענינים סודיים;

(2) ידיעה אשר תוכנה, צורתה, סדרי החזקתה, מקורה או נסיבות קבלתה, מעידים על החובה לשמרה בסוד, חזקה היא, כי ביטחון המדינה מחייב לשמרה בסוד, אלא אם כן הוכח אחרת; ...

113א. מי שמסר ידיעה סודית כשאינו מוסמך לכך, דינו – מאסר חמש עשרה שנים".

53. מבחינת היסוד העובדתי, לצורך גיבוש עבירה לפי ס' 113א ו-113(ב) לחוק העונשין, או 113(ג) לחוק העונשין, נדרש להצביע על התקיימותם של שני רכיבים: (1) קיומה של ידיעה סודית. ראוי להדגיש בהקשר זה, כי ס' 113(ד)(2) קובע "חזקת סודיות", בין היתר ביחס לידיעות שתוכנן, מקורן או נסיבות קבלתן מעידים על החובה לשמור אותן בסוד; (2) החזקת או מסירת הידיעה הסודית, כאשר למחזיק או למוסר אין סמכות לעשות כן.

54. בענייננו, הן תוכן הידיעות, שחלקן נפסלו במפורש על ידי הצנזורה; הן התייחסותם של המפרסמים בזמן אמת לדבריהם ("שומעים אותי, אני לא יכול לדבר"); והן קרבתם הידועה לגורמים שלטוניים, מלמדים כולם כי מדובר בידיעות אשר ביטחון המדינה מחייב לשמורן בסוד, ולמצער שחלה בהקשרן חזקת הסודיות. ברי גם כי לעובדי ערוץ 14, שהם עיתונאים ואינם נושאים בתפקיד ציבורי, אין סמכות להחזיק ולכלל הפחות למסור ידיעות סודיות שפרסומן עלול להוביל לפגיעה בביטחון המדינה, ונאסר על ידי הגורמים המוסמכים. מכאן שמתקיים היסוד העובדתי בעבירות.

55. מבחינת היסוד הנפשי: בכל הנוגע לעבירות לפי ס' 113(ג) רישא ו-113א לחוק העונשין, די במודעות למעשה ההחזקה או המסירה ולנסיבות הרלוונטיות: מודעות לכך שהמידע הוחזק או נמסר, לכך שמדובר בידיעה סודית, ולכך שהמחזיק או המוסר אינו מוסמך לעשות כן. מדובר בעבירה אשר "מתקיימת במצב של מודעות למעשים ואינה דורשת כוונה" (עש"ת 12293-12-24 מדינת ישראל נ' פלדשטיין, פס' 31 (9.12.2024) (להלן: "עניין פלדשטיין")). בכל הנוגע לעבירות של מסירת והחזקת ידיעה סודית, לפי ס' 113(ב) ו-113(ג) סיפא לחוק העונשין, אשר דורשות כוונה מיוחדת לפגוע בביטחון המדינה – חלה החזקה אשר קובעת כי אדם מתכוון להביא לתוצאותיהם הטבעיות של מעשיו (עניין פלדשטיין, בפס' 33).

56. בענייננו עובדי הערוץ מוחזקים כמודעים למעשיהם ולנסיבות בהם נעשו, והדבר כאמור אף בא לידי ביטוי לא אחת בדברים שנאמרים על ידם בזמן אמת בסמוך למסירת הידיעה הסודית, ובקביעות הצנזורה שהובאו לידיעתם. תוצאתה הטבעית של מסירת הידיעות הסודיות הנעשית באופן סיטונאי על ידי ערוץ 14 ועובדיו היא פגיעה בביטחון המדינה – וקמה החזקה כי לתוצאה זו הם מתכוונים.

57. עוד יוער, כי ההגנה הניתנת לפי ס' 113(ה) לחוק העונשין, למי שהחזיק ידיעה סודית "בתום לב ולמטרה סבירה", אינה יכולה לחול שעה שהחזקת הידיעה הסודית משמשת בענייננו לפרסם, פעם אחר פעם, ידיעות סודיות בניגוד לצווי הצנזורה. ממילא הגנה זו חלה רק ביחס לעבירה לפי ס' 113(ג) לחוק העונשין, ואינה נוגעת לעבירות לפי ס' 113א ו-113(ב) לחוק זה.

58. בעניין בלאו הוגש כתב אישום בעבירת החזקת ידיעה סודית לפי ס' 113(ג) לחוק העונשין, נגד עיתונאי שפרסם כתבות על יסוד מסמכים מסווגים שקיבל ממקור – והוא הורשע על פי הסדר טיעון (ת"פ (שלום-ת"א) 10677-12-07 מדינת ישראל נ' בלאו (3.9.2012), כמתואר בע"פ 8445/11 קס נ' מדינת ישראל, פס' 7-8 לחוות דעת השופט מלצר (31.12.2012) (להלן: "עניין קס")). בעניין קס נקבע כי תנאי מקדמי להתחשבות בשליחותו הציבורית של עיתונאי למען זכות הציבור לדעת במסגרת שיקולים באכיפת הדין הפלילי, היא שהחומרים

הביטחוניים שבנדון עברו את אישור הצנזורה (שם, בפס' 8). הפרסומים מושא עתירה זו לא קיבלו את אישור הצנזורה; שניים מהם לכל הפחות אף פורסמו בניגוד מוחלט לעמדת הצנזורה, וביחס לאחד מהם קבעה ועדת הצנזורה כי גרם נזק ביטחוני ממשי (!).

59. בפרשת "בילד", שעסק בהפצת ידיעה אחרי שהצנזור הראשי לא התיר את פרסומה – נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירות לפי ס' 113(ב) ו-113א לחוק העונשין (עניין פלדשטיין, בפס' 31-33). בית המשפט הנכבד הוסיף כי חשיפת ידיעות סודיות כרוכה ב-"פגיעה משמעותית ביותר בביטחון המדינה – במיוחד בתקופת המלחמה בה אנו חיים" (שם, בפס' 45). מפרשת "בילד" עולה שדי בכך שאדם שאינו מוסמך לכך, גרם לפרסום ידיעה שנפסלה על ידי הצנזורה, כדי לבסס חשד סביר, ואף ראיות לכאורה, לביצוע עבירות של מסירת ידיעה סודית, לרבות בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, לפי ס' 113(ב) ו-113א לחוק העונשין. הדברים יפים לענייננו.

60. בעניין פלג נחקר העיתונאי אמנון אברמוביץ' באזהרה בחשד לעבירה לפי ס' 113 לחוק העונשין, לאחר ששידר ידיעה ביטחונית מבלי שהועברה לצנזור הראשי לבדיקה מוקדמת. היועץ המשפטי לממשלה החליט לסגור את התיק, בין היתר משום ש-"זהות המדליף לא נתגלתה" ומשום ש-"אפקט ההתרעה פעל את פעולתו כלפי העיתונאי, אשר נחקר תחת אזהרה, והתחייב להעביר מראש לצנזורה הצבאית כל מקרה של ספק לגבי ידיעות בטחוניות. כן הביע העיתונאי צער וחרטה על מעשיו". בית משפט זה דחה את העתירה נגד הסגירה, תוך שהוא עמד על כך ש-"אכן, העיתונאי הפר לכאורה את החוק. חומר ראיות לכאורה קיים" (ראו: בג"ץ 6926/97 פלג נ' היועץ המשפטי לממשלה (10.9.1998)). שני הטעמים שהצדיקו את סגירת התיק בעניין פלג, אינם מתקיימים בענייננו כלל ועיקר. חקירה לא נפתחה, כך שזהות המדליפים לא החלה להיבדק; בהתאמה, אפקט ההרתעה לא פעל פעולתו כלל, וחומר מכך – הפרסומים נמשכו גם לאחר הגשת התלונה הראשונה.

61. לצד חוק העונשין עומדות תקנות ההגנה. תקנה 87(1) לתקנות ההגנה מסמיכה את הצנזור הראשי "לאסור בצו בדרך כלל או במיוחד לפרסם חומר שפרסומו היה עשוי, או עלול להיות עשוי, לפגוע, לדעתו, בהגנתה של ישראל או בשלומה של הציבור או בסדר הציבורי"; תקנה 87(2) לתקנות ההגנה קובעת כי "כל אדם, המפרסם חומר כל-שהוא מתוך הפרת צו לפי התקנה הזאת, ובעליו ועורכו של כל פרסום שבו נתפרסם... יואשמו בעבירה על התקנות האלה". תקנה 97 לתקנות ההגנה מסמיכה את הצנזור לדרוש הגשה מוקדמת של חומר, וקובעת (בתקנת משנה (3)) כי "כל אדם, המפר צו לפי התקנה הזאת, יאשם בעבירה, על התקנות האלה". תקנה 86 מגדירה "פרסום בלתי-מותר" ככולל "כל פרסום המכיל חומר שלא הוגש לצנזורה, כנדרש בצו לפי תקנה 97".

62. מכוח תקנות 87 ו-97 ניתן הצו, המחייב את כל כלי התקשורת בישראל. ס' 2 לצו קובע כי "כל אדם המדפיס או המפרסם דבר דפוס או פרסום הנוגע לבטחון המדינה... חייב להגישו לצנזור לפני הדפסתו או פרסומו"; ס' 3 לצו אוסר "...לפרסם פרסום כאמור כל עוד לא הוגש לצנזור או שהוגש לו ועדיין לא נתקבלו הוראותיו או שהתקבלו הוראותיו ולא קוימו"; ו-"פרסום הנוגע לבטחון המדינה" מוגדר בס' 1 לצו כ-"כל פרסום או דפוס של חומר הנוגע לבטחון המדינה... אף אם המידע שבפרסום כאמור כבר פורסם".

63. תקנות ההגנה, כך נפסק, "מתפרשות על רקע ערכיה של מדינת ישראל", ובפירושן "יש לאזן בין ביטחון המדינה והסדר הציבורי מזה לבין חופש הביטוי מזה" (בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 617, 635 (1989) (להלן: "עניין שניצר")). האיזון שנקבע שם הוא מבחן הוודאות הקרובה, במסגרתו חופש הביטוי יוגבל, רק מקום שקיימת ודאות קרובה לפגיעה ממשית בביטחון המדינה ובסדר הציבורי.

64. בפסיקתו של בית המשפט הנכבד, נקבע כי החלטת הצנזור הראשי אינה 'מחסנת' את מוסר הידיעה הסודית מאשמה פלילית. הסמכויות הנתונות בידי הצנזור, מסתכמות באישור או מניעת פרסום ידיעות שעלולות להזיק לאינטרסים ציבוריים, אך אין בכוחן, למשל, 'להכשיר' בדיעבד מעשה פלילי של מסירת ידיעות סודיות ללא

סמכות, גם אם לימים יקבע כי פרסומם מותר (עניין לנגוצקי). לצד זאת, בעניין לנגוצקי נקבע כי להחלטת הצנזור אם לאסור או להתיר את פרסום המידע, עשוי להיות משקל בעת בחינת השאלה אם יש מקום לנקוט הליכים פליליים נגד אדם המוסר מידע סודי; שכן אחד השיקולים המרכזיים שיש לשקול בהקשר זה, הוא אם אירעה פגיעה או אם התקיים פוטנציאל פגיעה באינטרסים חיוניים, כתוצאה ממסירת המידע.

65. בענייננו, לכל הפחות ביחס לאחד מהפרסומים כבר קבעה ועדת הצנזורה כי הסב נזק ביטחוני ממשי בפועל. קרי, הפגיעה הנובעת ממנו לביטחון המדינה כבר אינה רק בגדר אפשרות תיאורטית פוטנציאלית ברמת "ודאות קרובה" – אלא פגיעה שהתממשה. מדובר אפוא בשיקול משמעותי, שאמור היה להטות את הכף לנקיטה בהליכים פליליים. נציין בהקשר זה, כי נקיטת הליכים בפני ועדת הצנזורה, אינה ממצה את הטיפול במישור הפלילי, ודאי כאשר ניכר כי צעדים אלו לא הועילו – כעניין שבעובדה – שעה שבערוץ הוסיפו להפר צווי צנזורה ולפרסם ידיעות סודיות. משלא הועילו הצעדים שננקטו, קמה חובה להפעיל, ולמצער לשקול להפעיל, את סמכויות החקירה וההעמדה לדין.

66. מן המקובץ עולה, כי המעשים מושא התלונות לכל הפחות חוצים את הרף הראייתי לפתיחה בחקירה – של "חשד סביר לביצוע עבירה", שהוא "רף נמוך מהרף של ראיות לכאורה" – הן בכל הנוגע לעבירות לפי ס' 113 ו-113א לחוק העונשין והן בכל הנוגע לעבירות על תקנות ההגנה (בג"ץ 3921/20 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פס' 69 (22.7.2021)). הגם שכך, כפי שנראה להלן, המשיבים 2-3 פעלו בניגוד מוחלט לדין, תוך התפרקות מסמכויותיהם – ולא הורו על פתיחה בחקירה.

ד(2). המשיב 2 התפרק מסמכותו להפעיל שיקול דעת בעניין פתיחת חקירה פלילית בעניין ערוץ 14

67. הנחיה 14.12, נושאת את הכותרת "אישור לפתיחה בחקירה ולהעמדה לדין בעבירות או עניינים בעלי רגישות מיוחדת", ומטרתה המוצהרת היא "לקבוע דרג מאשר לפתיחה בחקירה ולהעמדה לדין בעניין שיש בו רגישות מיוחדת". ס' 1 להנחיה 14.12 מונה את סוגי העבירות שבהן "נדרש אישור הפרקליטות לפתיחה בחקירה ולהעמדה לדין", ובהם, בס' 1(כב): "עבירה שביצע עיתונאי, בנושא הנוגע בליבת עבודתו העיתונאית". ס' 2 להנחיה 14.12, והפסקאות שלאחריו, קובעים:

2. מכיוון שבעבירות רגישות אלו קיימת חשיבות מיוחדת לכך שמדיניות החקירה והתביעה תהיה אחידה, וכן שמכלול השיקולים הנדרשים ישקלו באופן רוחבי, החלטה על פתיחה בחקירה בנושאים האמורים תתקבל במטא פרקליטות המדינה, על ידי הגורם שיפורט להלן.

בטרם קבלת החלטה בדבר פתיחה בחקירה בעבירות שפורטו לעיל, יובא העניין לידיעתו ולאישורו [ההדגשות בפסקה זו במקור – הח"מ] של פרקליט המדינה או של אחד ממשניו או של מי שהוסמך על ידיהם לטפל בנושא זה (להלן: 'הגורם המאשר'). במקרה בו המשטרה מבקשת לקבל אישור שכזה, יובא העניין בפני הגורם המאשר רק לאחר שהתקבל אישורו של ר' חטיבת החקירות לפנייה או קצין בדרגת סנ"צ לפחות שהוסמך לכך על ידו.

ככלל, ביחס לעבירות שפורטו לעיל, 'הגורם המאשר' יהיה כמפורט להלן:

פתיחה בחקירה לפי סעיפים 1א-כב לעיל, תאושר על ידי המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) או מי שהוסמך על ידו לטפל בנושא; ולפי סעיף 1כג, על ידי המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים) או מי שהוסמך על ידו לטפל בנושא."

העתק הנחיית פרקליט המדינה 14.12 מצורף ומסומן כנספח **"15"**.

68. ודוק; הנחיה 14.12 מרכזת את ההכרעה בדבר פתיחה בחקירה נגד עיתונאי "במטא פרקליטות המדינה", אצל המשנה לפרקליט המדינה. הנחיה זו אינה מתנה את ההכרעה בפנייה של המשטרה; הסיפא של הפסקה השנייה

בס' 2 להנחיה 14.12 עוסק ב-"מקרה בו המשטרה מבקשת לקבל אישור שכזה", ומוסיף לו דרישה פרוצדורלית (אישור ראש חטיבת החקירות), ותו לא.

69. לא נקבע בהנחיה 14.12 כי הגורם המאשר ימתין תמיד עד למקרה שהמשטרה תפנה אליו, וכי כל עוד לא פנתה – יימנע מלהכריע בעניין המסור לפתחו. אף לא ניתן לקרוא לתוך הנחיה 14.12 קביעה כאמור. להיפך. מנוסח הנחיה 14.12 עולה בבירור, כי כאשר גורם שאינו המשטרה פונה לגורם המאשר, עליו, או על מי שהוסמך על ידו, לקבל החלטה בנדון.

70. נוהל אח"ם, שאליו מפנה הערת שוליים 9 להנחיה, משלים את התמונה. ס' 4.1.4 הנוהל זה, קובע כי כאשר מדובר בחקירה באזהרה של עיתונאי בנושא הנוגע לליבת עבודתו העיתונאית, תינתן המלצה על ידי ראש חטיבת החקירות, וככל שסבר ראש אח"ם כי יש לאשרה – "תובא הבקשה לאישור המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) (המשיב 2 – הח"מ)". ס' 4.2.4 הנוהל אח"ם קובע כי "טרם עריכת חיפוש אצל עיתונאי, החשוד בעבירה הקשורה לעבודתו העיתונאית, יש לידע את ר' אח"מ ולקבל את אישור המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים)".

העתק נוהל אח"ם 300.01.227 מצורף ומסומן כנספח "16".

71. מושכלות יסוד הן, כי רשות מנהלית שהוקנתה לה סמכות **חייבת להפעיל את שיקול דעתה בעצמה**, ואינה רשאית להעבירו לאחר או להמתין שאחר יכריע במקומה (ראו והשוו: בג"ץ 2303/90 **פיליפוביץ נ' רשם החברות**, פ"ד מו(1) 410, 420 (1992)). לצד האיסור להעביר את שיקול הדעת לגורם אחר שלא הוסמך להפעילו, עומדת חובתה של הרשות המנהלית לשקול על יסוד שיקולים ענייניים את הפעלת סמכותה – תהא זו סמכות חובה או רשות – ולהפעילה בנסיבות המוצדקות.

72. בית משפט נכבד זה עמד על כך עוד בעניין **ברגר** :

"...חייבת הרשות לשקול בדבר, ואינה יכולה להימנע ממעשה בלא מחשבה תחילה. ומששקלה בדבר, הרי בשני המקרים חייב השיקול להיות כשר, כלומר במסגרת החוק המסמך. בסמכות חובה – השיקול חייב להובילה לביצוע הסמכות במהירות הראויה; בסמכות רשות – הפעלת הסמכות חייבת להתבסס על שיקולים רלוואנטיים לחוק המסמך. אין רשות מנהלית רשאית להימנע מהפעלת סמכויות הרשות שבידה... בלא כל טעם ענייני כדן" (בג"ץ 297/82 **ברגר נ' שר הפנים**, פ"ד לז(3) 29, 36 (1983) (לעיל ולהלן: "**עניין ברגר**")).

73. הרשות אינה יכולה להניח הנחות היפותטיות בנוגע לעתיד, על מנת להימנע מהפעלת שיקול דעת בקשר עם סמכות שניתנה לה. כך, למשל, בעניין **מיטראל** נקבע כי החלטת ממשלה שלא להחליט בנושא עד להסדרתו בחוק, אינה מגשימה חובתה לשקול את הפעלת הסמכות שהוקנתה בידיה על פי המצב הקיים, ושעה שאין לדעת האם ומתי יחוקק חוק חדש (בג"ץ 3872/93 **מיטראל בע"מ נ' ראש הממשלה ושר הדתות**, פ"ד מז(5) 485, 496 (1993) (לעיל ולהלן: "**עניין מיטראל**")).

74. החובה להפעיל שיקול דעת, תקפה מטבע הדברים, גם כשעסקין באכיפת הדין הפלילי. רשות האמונה על אכיפת חוק "אין ביכולתה להתנער מחובת האכיפה" (ראו עע"ם 2469/12 **ברמר נ' עיריית תל אביב-יפו**, פס' 44 לפסק דינה של כב' המשנה לנשיא (כתוארה אז) מ' נאור (25.6.2013) (להלן: "**עניין ברמר**")).

75. בעניין **ברמר**, שעסק באי-אכיפתו האפקטיבית של חוק עזר עירוני, נקבע כי רשות שאמצעי האכיפה שבהם נקטה אינם משיגים את תכלית החוק חייבת לשקול אמצעים נוספים, שכן "היעדר אכיפה אפקטיבית של החוק משמעו פגיעה קשה בשלטון החוק" (שם, בפס' 44 ו-46). עוד נקבע כי הימנעות מנקיטה באמצעי אכיפה שיישאו פרי, עלולה להוביל למסקנה כי **הרשות נמנעת ממילוי חובתה להפעיל שיקול דעת, או כי שיקול הדעת שהיא**

מפעילה לוקה בחוסר סבירות. הימנעות משקילת אמצעי אכיפה נוספים עלולה לעלות כדי פגם בהתנהלות הרשות, המצדיק התערבותו של בית המשפט (שם, בפס' 48).

76. כמו כן, לסטיה מהנחיה מנהלית נודעת חשיבות, בכל הנוגע להעברת הנטל לכתפי המשיב לעתירה להראות כי קיימים טעמים סבירים וראויים להחלטתו. הלכה היא כי "רשות מינהלית שהוציאה הנחיות מינהליות חייבת, ככלל, לפעול על-פי הנחיותיה ולא לסטות מהן ללא הצדקה מיוחדת" (בג"ץ 4422/92 עפרן נ' מינהל מקרקעי ישראל, פ"ד מז(3) 853, 858 (1993) (להלן: "עניין עפרן")). ההנחיה המנהלית קובעת סטנדרט ראוי, מעבר למתחם הסבירות, ובכך נותנת בידיו של בית המשפט כלי המאפשר פיקוח שיפוטי מדויק יותר על שיקול הדעת המינהלי (שם, בעמ' 859-860). הדברים יושמו זה מכבר במפורש בפסיקה על הנחיות פרקליט המדינה בתחום האכיפה הפלילית: "ההלכה היא שככלל על רשות מנהלית אשר מוציאה הנחיות לנהוג בהתאם להנחיות אלו ולא לסטות מהן בהעדר הצדקה מיוחדת... הובהר כי סטייה מהנחיות מינהליות היא בבחינת היוצא מן הכלל, והיא אפשרית רק כשקיימים טעמים סבירים וראויים, והנטל להוכיח קיומם של טעמים אלו מוטל על הרשות" (ע"פ 1094/17 מסיקה נ' מדינת ישראל, פס' 49 (30.1.2018) (להלן: "עניין מסיקה")). באותו עניין, משלא נימקה המדינה מדוע פעלה בניגוד להנחיות פרקליט המדינה, נקבע כי "לא הרימה את הנטל להוכיח כי ביסוד החלטתה קיימים טעמים סבירים וראויים", וכי התוצאה היא "אכיפה סלקטיבית" הפוגעת בזכות לשוויון בפני החוק (שם, בפס' 50).

77. ומן הכלל אל הפרט: המשנה לפרקליט המדינה נמנע ממילוי חובתו להפעיל שיקול דעת בעניין פתיחה בחקירה פלילית נגד ערוץ 14, כמתחייב מהוראות הנחיה 14.12. סטייתו מהוראות הנחיה זו, מעבירה אליו את הנטל להצביע על כך שבעניינו מתקיימים טעמים סבירים וראויים להימנעותו מהכרעה בעניין פתיחה בחקירה פלילית, והמתנתו לטיפול המשטרה. בכלל זאת, יהא עליו להראות האם וכיצד פעל על מנת לוודא טיפול משטרי בנדרון, על מנת שחשד לביצוע עבירות חמורות לא יעבור "על סדר היום", ובאיזה שלב עומד הטיפול.

78. ודוק; הסמכות להכריע אם תיפתח חקירה נגד עיתונאי בגין עבירה הנוגעת לליבת עבודתו מסורה, לפי הנחיה 14.12, למשנה לפרקליט המדינה. בפניו הונחה בקשה מפורטת להפעיל סמכות זו. המשנה לפרקליט המדינה "עייין" בפניה, ולא הכריע בה. חלף זאת הודיע כי יש להמתין לסיום הטיפול במשטרה, וכי בכך תם טיפול בפניה – זאת כאשר אין לדעת מתי והאם בכלל החלה המשטרה את הטיפול בנושא. אין בכך הפעלה של שיקול דעת אלא הימנעות ממילוי החובה להפעיל שיקול דעת והתפרקות מסמכות, תוך העברת ההכרעה לגורם אחר, שאינו מוסמך להכריע בה. ודוק; המשטרה אינה "מוסמכת" לאשר חקירה באזהרה של עיתונאי, ולפי נוהל אח"ם נדרשת לפנות למשנה לפרקליט המדינה לשם כך.

79. הגם שאין מדובר בעניינו באי אכיפה של הוראות ס' 113 ו-113א לחוק העונשין כלפי כולי עלמא, אלא, כפי שיפורט להלן, באי אכיפה הנעשית באופן לא שוויוני, רק כאשר מדובר בערוץ 14 – ההשוואה לעניין ברמר עדיין מתבקשת. אמצעי האכיפה היחיד שהופעל כלפי ערוץ 14 – "הערה" של ועדת הצנזורה, בלא פרסום שם המפרסם – לא הועיל, שכן הפרסומים האסורים נמשכו, ובמאי 2026 קבע הצנזור הראשי כי התקיימה הפרה חמורה נוספת של הוראות הצנזורה. האמצעי הנוסף המצוי בסמכות המשנה לפרקליט המדינה – חקירה פלילית באזהרה – לא נשקל כלל, תוך הפרת חובתו לפי דין לשקול זאת בנסיבות העניין.

80. הימנעות המשנה לפרקליט המדינה מהפעלת שיקול דעת והוראה על פתיחה בחקירה פלילית, אינה ניטרלית במישור הציבורי. יש בה לקדם המשך הפרת הוראות הצנזורה וסיכון אינטרסים ביטחוניים. יש בה לקדם אנרכיה וחוסר שוויון באכיפת הדין הפלילי. בפני המשנה לפרקליט המדינה הובאו תופעות חמורות ומסוכנות שהדין הסמיכו למנוע – אך הוא הפנה מהן מבטו.

81. זאת ועוד; מדובר בסטייה ברורה מהוראותיה הנחיה 14.12, המעגנת סטנדרט לפיו ההכרעה בדבר פתיחה בחקירה נגד עיתונאי תתקבל על ידי המשנה לפרקליט המדינה. המשנה לפרקליט המדינה לא פעל לפי הסטנדרט האמור, בהעדר הצדקה מיוחדת. "דרך המלך" שאליה הפנה את העותר, אינה מופיעה בהנחיה זו. הנחיה 14.12 אינה קובעת כי על המתלונן לפנות תחילה למשטרה; אינה קובעת כי מקום שבו המתלונן פנה במקביל למשטרה, הגורם המאשר ימתין לפניית המשטרה אליו; ואינה מתירה לגורם המאשר לסיים את טיפולו בפניה בלא הכרעה. להיפך. הנחיה 14.12 קובעת כי המשנה לפרקליט המדינה או מי שהוסמך על ידו יכריעו בעניין פתיחה בחקירה בנסיבות האמורות, וקובעת תנאים נוספים למקרה הספציפי בו המשטרה היא "שפונה לקבל אישור שכזה" (דבר שלא אירע בענייננו). מדובר בסטייה ברורה, בלתי מנומקת ובלתי ראויה מהוראות 14.12 להנחיה, והנטל להצדיקה – מונח על כתפי המשנה לפרקליט המדינה.

82. נוסף, כי ההכרעה בחקירות כגון דא רוכזה "במטה פרקליטות המדינה" דווקא משום ש-"קיימת חשיבות מיוחדת לכך שמדיניות החקירה והתביעה תהיה אחידה, וכן שמכלול השיקולים הנדרשים ישקלו באופן רוחבי" (ס' 2 להנחיה 14.12). רשות שמרכזת בידה הכרעה מטעמי אחידות, ואחר כך מתנערת ממנה, בהעבירה את הטיפול לגורם אחר – הרי שבנקל ניתן לראות כי היא גם **פועלת בניגוד לתכלית ההנחיה שיצאה תחת ידה**.

ד(3). המשטרה, והמשיב 3 בפרט, התפרקו מסמכות שבחובה לחקור עבירות מסוג פשע

83. במישור המשטרתי המצב פשוט עוד יותר. ס' 58 לחסד"פ קובע כי "כל אדם רשאי להגיש תלונה למשטרה על שבוצעה עבירה". ס' 59 לחסד"פ קובע:

"נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה; אולם בעבירה שאינה פשע רשאי קצין משטרה בדרגת פקד ומעלה להורות שלא לחקור אם היה סבור שנסיונות העניין בכללותן אינן מתאימות לפתיחה בחקירה או אם היתה רשות אחרת מוסמכת על פי דין לחקור בעבירה".

84. בית משפט נכבד זה עמד על משמעותה של ההבחנה בין עבירה מסוג פשע (סוג העבירות בחוק העונשין שאת ביצוען התבקש לחקור בענייננו), לבין עבירות אחרות:

"...הסמכות להימנע מפתיחת חקירה על בסיס האינטרס הציבורי הכולל ניתנה לקציני המשטרה רק ביחס לעבירה 'שאינה פשע', קרי עבירות מסוג חטא או עוון. סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי אינו מעניק סמכות דומה ביחס לעבירה שהיא פשע, ומכאן שכל אימת שהראיות מגלות חשד סביר לביצוע עבירה מסוג זה, הרשות החוקרת חייבת לפתוח בחקירה" (בג"ץ 5023/16 רוזנטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פס' 10 (12.3.2020) (להלן: "עניין רוזנטל")).

85. ס' 63(א)(1) לחסד"פ קובע כי "על החלטה שלא לחקור תימסר למתלונן הודעה בכתב בציון עילת סגירת התיק"; וס' 64 מקנה למתלונן זכות ערר על החלטה כזו. כאשר ההחלטה שלא לחקור התקבלה על ידי גוף חוקר, הערר מוגש לפרקליט מחוז, מנהל תחום עררים, או פרקליט בדרגה מתאימה שהוסמך לכך (ס' 64(א)(1) לחסד"פ); ואילו כאשר ההחלטה שלא לחקור התקבלה על ידי פרקליט המדינה או משנהו, הערר יוגש ליועצת המשפטית לממשלה (ס' 64(א)(3) לחסד"פ; עניין סוויטי).

86. ומן הכלל אל הפרט: העבירות שבהן עסקינן הן מסוג פשע – ועל כן, "כל אימת שהראיות מגלות חשד סביר לביצוע עבירה... הרשות החוקרת חייבת לפתוח בחקירה" (עניין רוזנטל, שם).

87. אשר לקיומו של "חשד סביר", נזכיר, שוב, את העובדות: הפרסומים שודרו, הוקלטו ותומללו; תוכנם – אמצעי איסוף מודיעיני, מועדי תקיפה, מיקומי כוחות צה"ל, תוכנית מבצעית – הוא מן הסוג שהחוק מגדיר "ידיעה סודית", ולמצער חלה בעניינו חזקת הסודיות; ביחס לשניים מהפרסומים נקבע כי הפרו את הוראות הצנזורה, וביחס לאחד מהם – כי גרם נזק ביטחוני ממשי. הראיות שפורטו בתלונות חוצות אפוא, באופן ניכר, את רף

החשד הסביר. לפי עניין **רוזנטל**, גם היועץ המשפטי לממשלה רשאי למנוע חקירת עבירה מסוג פשע רק באותם מקרים חריגים שבהם האינטרס הציבורי לעשות כן הוא כה מובהק, עד שברור שלא יהיה בראיות שעשויות להיחשף במהלך החקירה כדי לשנות את התמונה (שם) – איש לא קבע כך כאן, ומכלול הנסיבות מלמדנו כי גם לא יכול היה לקבוע.

88. אם סבר ראש אח"מ כי התלונות מבססות חשד סביר לביצוע עבירות פשע – קמה חובה לפתוח בחקירה, לפי ס' 59 לחסד"פ. אם סבר שהתלונות אינן מבססות חשד סביר לביצועה של עבירת פשע – היה עליו להודיע זאת לעותר, בהתאם לס' 63 לחסד"פ, על מנת שניתן יהיה לערור על החלטתו לפי ס' 64(א)(1) לחוק זה.

89. אם סבר כי התלונות מצריכות חקירה באזהרה, הכפופה באישורו של המשנה לפרקליט המדינה, הרי שהיה עליו לפנות אליו ולהודיע על כך לעותר (ראו ס' 2ב(א) לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, המחייב את עובד הציבור שנתבקש להפעיל סמכות שאינה מוקנית לו לפעול באחת משתי דרכים, ובהן: "יעביר את הבקשה לעובד הציבור שלדעתו מוקנית לו אותה סמכות, ויודיע על כך בכתב למבקש"; כן ראו ס' 6(א) לעניין היפוך נטל הראיה). ניכר כי ראש אח"מ לא פעל באף אחת מהדרכים החוקיות שבהן היה מחויב לפעול. חקירה לא נפתחה, והודעות לעותר לא נמסרו.

90. יצוין, כי בעתירות אחרות שהוגשו נגד המשטרה על אי-טיפול בתלונות הנוגעות לערוץ 14, הודיעה המשטרה לבית משפט נכבד זה על לוחות זמנים של חודשים ארוכים ל"בירור ראשוני", ובסופו של דבר, לפי הפרסומים, החליט ראש אח"מ לגנוז את התיק.¹⁰ אין העותרים מבקשים להידרש לאותן פרשות לגופן; הן מוזכרות אך כדי להראות כי שתיקת המשטרה בענייננו אינה תקלה נקודתית.

91. התוצאה היא שבין המשיבים 2 ו-3 נפל, או שמא הופל, העניין בין הכיסאות. המשנה לפרקליט המדינה נמנע מחובתו להפעיל שיקול דעת בעניין פתיחה בחקירה; המשטרה נמנעה מחובתה הבסיסית לחקור עבירת פשע. הדעת אינה סובלת מצב דברים כזה. לו הוצג ולו נימוק אחד לגופו של עניין, המצדיק הימנעות: לא נטען כי הפרסומים אינם מכילים ידיעות סודיות וכי לא מתקיימים יתר יסודות העבירות לפי חוק העונשין ותקנות ההגנה; לא נטען שלא קם "חשד סביר"; לא נטען כי קיים אינטרס ציבורי משמעותי דיו השולל חקירה בנסיבות העניין. ואידך זיל גמור.

ד(4). על בית המשפט הנכבד להורות על פתיחה בחקירה פלילית בעניין ערוץ 14

92. כידוע, "עילת הסבירות חלה על מעשה אך גם על מחדל של הימנעות מקבלת החלטה". ודוק; "גם הימנעות מהפעלת סמכות שבשיקול דעת בשל טעמים בלתי סבירים, יכולה להוליך למסקנה כי ההימנעות מפעולה היא בטלה" (בג"ץ 5658/23 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' הכנסת, פס' 95 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית וההפניות שם (1.1.2024)).

93. בענייננו, המשיב 2, אשר בידו סמכות שבשיקול דעת אם להורות על פתיחה בחקירת עבירות מסוג פשע שבוצעו בנסיבות הנחייה 14.12 – נמנע מהפעלת סמכותו זו בעניין ערוץ 14 תקופה של למעלה משנתיים, ובתוך כך שלושה חודשים לאחר שהונחו בפניו התלונות. ככל שניתן להבין מתגובת המשיב 2, בשלב זה, הימנעותו נובעת אך ורק מרצון שהמשטרה תטפל קודם לכן בנושא. "טיפול" משטרתי שנראה כי אינו מתבצע בפועל, כפי שהשתקף בהעדר המענה מטעם המשטרה לתלונות. בנוסף, ניכר שהמשיב 2, שמבחינתו "תם הטיפול" בעניין, אף אינו מתכוון לוודא כי המשטרה תטפל בנדון.

¹⁰ "המבצר: התיק המלא על ערוץ 14" זמן ישראל (26.9.2026) /<https://www.zman.co.il/727657>; אורן פרסיקו "המשטרה הצהירה באופן רשמי כי היא מתכוונת למסמס את הטיפול בקריאות להסתה ואלימות בערוץ 14" העין השביעית (18.1.2026) <https://www.the7eye.org.il/572625>.

94. העותרים ערים להלכה המושרשת, שלפיה בית משפט זה אינו מחליף את שיקול דעתן של רשויות אכיפת החוק בשיקול דעתו, ומתערב בהחלטותיהן רק במקרים חריגים, בהם נפל בהן פגם היורד לשורשו של עניין. אולם מקרה זה, של התנערות המשנה לפרקליט המדינה מהפעלת סמכותו הייחודית להורות על פתיחה בחקירה, חרף נסיבות מובהקות המצביעות על ביצוע לכאורה של שורת עבירות חמורות, חוזרות ונשנות, הפוגעות באינטרסים ביטחוניים – הוא בדיוק אותו מקרה חריג המצדיק התערבות.

95. ודוק; בית משפט נכבד זה יתערב ברמת האכיפה מקום שבו הרשויות "יתנערו לחלוטין מחובתן לאכוף את החוק... או ימנעו ממילוי חובתן באופן בלתי-סביר" (בג"ץ 6579/99 **פילבר נ' ממשלת ישראל** (1.11.1999) (להלן: "**עניין פילבר**")). בבג"ץ 935/89 **גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד מד(2) 485, 512 (1990) (להלן: "**עניין גנור**"), נקבע כך:

"... פיקוח שיפוטי חיוני הוא על-כן להפעלה ראויה של סמכויות השלטון של היועץ המשפטי לממשלה, כשם שהוא חיוני להפעלה ראויה של כל סמכות שלטונית אחרת... מקובל הוא על הכול, כי חוסר סבירות קיצוני, היורד לשורש העניין, מצדיק את התערבותו של בית-משפט זה. פגם זה הוא שנפל בהחלטתו של היועץ המשפטי לממשלה בפרשה שלפנינו. על-כן, לא רק שהסמכות והרשות בידנו להתערב בהחלטה זו, אלא שחובתנו, כעומדים על משמר שלטון החוק, לעשות כן" (שם, בעמ' 527 ו-529).

96. ראו גם בג"ץ 5699/07 **פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד סב(3) 550 (2008), שם נקבע כי התערבות בהחלטות "בנוגע לניהול חקירה ולהעמדה לדין פלילי" שמורה למקרים שבהם ההחלטה "לוקה במשגה היורד לשורש העניין, בסתירה ברורה לאינטרס הציבור או בעיות מהותי אחר הדורש את תיקונו; או כאשר קיימת חריגה מהותית וברורה ממתחם שיקול-הדעת הסביר" (שם, פס' 11 לפסק דינה של כב' הנשיאה ביניש).

97. נקודת המוצא לבחינת סבירותה של החלטה שלא לאכוף את הדין הפלילי נקבעה אף היא בעניין **גנור**: "משקבע המחוקק כי התנהגות פלונית פלילית היא, הרי שיש אינטרס ציבורי כי החשוד בעבירה יועמד לדין, וזאת כדי להגן על הערכים והעקרונות שהמדינה רוצה בהגנתם ושהחשוד פגע בהם, וכן למנוע פגיעה בהם בעתיד" (עניין **גנור**, בעמ' 512). ובמסגרת זו, "השיקול הראשון הינו חומרת המעשה":

"ככל שמעשה העבירה המיוחסת לחשוד חמור יותר, כך רב יותר העניין לציבור שבהעמדתו לדין... חומרת העבירה עצמה, כפי שניתן ללמוד עליה מהעונש הקבוע לה בחוק, מלמדת על חומרתו של המעשה בתפיסת המחוקק. נתון אחר שיש בו כדי להשפיע על חומרתו של המעשה הינו הנסיבות הסובבות את ביצוע העבירה. כן יש להתחשב בהיקף הנזק שמעשה העבירה גרם לציבור הרחב או לחלקים ממנו ובשכיחותה של ההתנהגות העבריינית. השפעתו ההרסנית של המעשה על מירקם חיי החברה ועל סדרי שלטון תקינים מצביע אף הוא על חומרתו של המעשה. בהקשר זה יש להתחשב, מחד גיסא, במשך הזמן שבו נמשכה הפעילות העבריינית, ומאידך גיסא, במשך הזמן שעבר מאז בוצע המעשה" (שם, בעמ' 513).

98. נבחן את ענייננו לאור אמות מידה אלה. **העונש הקבוע בחוק**: חמש עשרה שנות מאסר (ס' 113א) ומאסר עולם (ס' 113ב) – בין העונשים החמורים ביותר בספר החוקים. **הנסיבות הסובבות**: ביצוע לכאורי של עבירות בעיצומה של מלחמה רב-זירתית, כאשר "הרגישות לגילוי סודות ביטחוניים גוברת", כלשון הצנזורה בקובלנתה (ראו גם עניין **פלדשטיין**, בפס' 45). **היקף הנזק**: לפי קביעת ועדת הצנזורה, "נזק בטחוני ממשי" שנגרם בפועל; ועל כך יש להוסיף את אובדנה של יכולת מודיעינית שפותחה לאורך שנים ומעל הכל – סיכון ישיר לחיי לוחמים. **השכיחות ומשך הפעילות**: לא פחות מ-13 אירועים מתועדים במשך למעלה משנתיים, רבים מהם התרחשו לאחר שהצנזורה כבר קבעה כי התקיימה הפרה, ואף ממש לאחרונה, לאחר הגשת התלונה הראשונה. **ההשפעה על סדרי שלטון תקינים**: ערעור מערך הצנזורה כולו, שכל כלי תקשורת אחר כפוף לו, ו-"משוב חינוך" לאויב על יכולותיה ותוכניותיה המבצעיות של מדינת ישראל.

99. נמצאנו למדים אפוא, כי על פי כל אחת ואחת מאמות המידה שנקבעו בעניין גנור, העניין הציבורי בחקירה הוא מן המובהקים ביותר שניתן להעלות על הדעת.

100. בחינת השיקולים המרכזיים שנקבעו לפתיחה בחקירה, בהנחיית היועצת המשפטית לממשלה מס' 4.1114, שכותרתה: "קווים מנחים למדיניות אכיפה בעבירות הנוגעות למסירת מידע האסור בגילוי" (להלן: "הנחיה 4.1114"), מלמדת אף היא שיש להורות על חקירת ערוץ 14 בשל האירועים המתוארים בתלונות.

101. שיקול מרכזי ראשון שנקבע בהנחיה 4.1114 הוא מידת הפגיעה או פוטנציאל הפגיעה של חשיפת המידע באינטרסים חיוניים, הנבחנת על בסיס חוות דעת של הגורמים המקצועיים הרלוונטיים. בענייננו, כאמור, הצנזורה חיוותה דעתה כבר ביחס לשני פרסומים לפחות – וקבעה כי הם הפרות חמורות של הצו, המייצרות פגיעה בביטחון המדינה; ביחס ליתר הפרסומים, תוכנם, הכולל חשיפת תוכניות מבצעיות, מיקומי כוחות ועוד – מעיד על פוטנציאל הנזק הרב, שניכר כי בחלק מהמקרים גם התרגם לנזק בפועל.

102. שיקול מרכזי שני שנקבע בהנחיה מס' 4.1114 הוא התוחלת של החקירה והמורכבות שלה. מדובר בענייננו בחקירה הנוגעת למספר מצומצם יחסית של מפרסמים בערוץ 14. אלו סיכנו אינטרסים ציבוריים והפרו באופן חוזר ונשנה את הדיון, באופן המחייב מיצוי עמם, גם במנותק ממדליפי הסוד. מעבר לכך, ניתן שבמסגרת חקירתם חיסיון עיתונאי ביחס למקור הידיעה הסודית לא יעמוד, שעה שמדובר במידע ביטחוני ומודיעיני רגיש שפורסם בניגוד להוראות הצנזורה בזמן מלחמה. כמו כן, לעתים ההתחקות אחר המקור עשויה להיות פשוטה יותר, נוכח מעגל נחשפים מצומצם יחסית לידיעה הסודית עד שעת השידור.

103. שיקול מרכזי שלישי הנזכר בהנחיה מס' 4.1114 הוא חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת, שהוא שיקול מאזן שעשוי לפעול, בנסיבות המתאימות, נגד פתיחה בחקירה. אלא שבענייננו, כפי שפורט לעיל, לא הופעל שיקול דעת כלשהו ולא היה בשיקול זה כדי להביא לאי-פתיחה בחקירה.

104. זאת ועוד: כפי שפורט לעיל, בעניין קס כבר הודגש שתנאי לפריסת מטריית ההגנה על חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת מפני הליך פלילי, הוא שעסקינן בפרסומים שעברו צנזורה. אם נאמר אחרת – הרי שניתן לעיתונאים שיקול הדעת מתי להפר צווי צנזורה, למסור ידיעות סודיות ולפגוע בביטחון המדינה, וברי כי אין זה המצב החוקי הרצוי או המצוי.

105. גם מדיניות היועצת המשפטית לממשלה, כפי שהוצגה בכנסת – לפיה "המיקוד הוא במוסרי המידע, לא בעיתונאים, ובמקרים המתאימים נפתחו חקירות" (נספח 14) – אינה יכולה להסביר את המחדל. בענייננו גם מוסרי המידע לא נחקרו, חרף הודאה בקיומם (ואף שתחקיר עיתונאי הצביע על מקור אפשרי לאחד הפרסומים; ה"ש 1 לעיל). ענייננו לא זכה לטיפול כלשהו זולת גלגול הפניה, באמירה שהתלונה הוגשה למשטרה.

העדר האכיפה בעניין ערוץ 14 היא פגיעה אנושה בעיקרון השוויון בפני החוק

106. טעם מצטבר נוסף להורות על פתיחה בחקירה, הוא חוסר השוויון בפני החוק, הנובע מהפער בין העדר הטיפול במישור הפלילי בהדלפות הנעשות על ידי ערוץ 14, לבין הטיפול היעיל במישור הפלילי במקרי הדלפה אחרים בשנים האחרונות, ופרשות בהן נדרשה חקירה באזהרה של עיתונאים.

107. בפרשת "בילד" – שבה, כמו כאן, פורסם מידע שנפסל על ידי הצנזורה – נפתחה חקירה משותפת של שב"כ, צה"ל והמשטרה בסמוך לאחר הפרסום, והוגש כתב אישום לפי ס' 113 ו-113א לחוק העונשין בתוך כאחד עשר שבועות. בפרשת "שדה תימן" נפתחה חקירה, אם כי באיחור, ובית המשפט חייב את המדינה בהוצאות על האיחור. בפרשת "קטארגייט" הוחלט על חקירת עיתונאי באזהרה בתוך ימים. בעניין חדשות 12 נפתחה תוך

מספר חודשים חקירת שב"כ. מצבים אלה דומים, כל אחד לפי הקשרו, לענייננו, ובמובנים רבים אף קלים ממנו בהרבה. באף אחד מהם לא דובר ביותר מ-13 אירועים במשך למעלה משנתיים. ההבדל הנראה לעין בין המקרים הוא זהותו של כלי התקשורת.

108. לכאורה ניתן היה לטעון כי הפרשות שהובאו אינן דומות, שכן בפרשת "בילד" הועמד לדין מוסר המידע ולא כלי התקשורת, ובפרשת "שדה תימן" נחקרו הפצ"רית ובכירי הפרקליטות הצבאית ולא הכתב. אולם בענייננו, גם מוסרי המידע לערוץ 14, שהמפרסם הודה בשידור בקיומם ושתחקיר עיתונאי הצביע על זהותו האפשרית של אחד מהם, לא נחקרו כלל, ואיש אף לא הודיע לעותר שנעשה ניסיון לאתרם. אם "המיקוד הוא במוסרי המידע", כדברי היועצת המשפטית לממשלה, הרי שהמיקוד הזה פועל רק כשהמידע מודלף לכלי תקשורת מסוימים, ולא כאשר ההדלפה נעשית לערוץ 14. אשר לעיתונאים, הרי שבעניין **פלג** נחקר עיתונאי באזהרה בגין פרסום אחד שלא הועבר לצנזורה; בעניין **בלאו** הוגש כתב אישום נגד עיתונאי בגין החזקת מסמכים שקיבל ממקור. והנה פרסומים מרובים של ערוץ 14, שניים מהם לאחר פסילה מפורשת של הצנזורה, לא הניבו אפילו זימון אחד לחקירה באזהרה.

109. כידוע, "בהפעילו את שיקול-דעתו, חייב תובע לפעול מתוך שוויון וללא הפליה... הגשת אישומים בדרך מפלה פוגעת באמון הציבור ברשויות התביעה. פגיעה זו קשה היא למשטר הדמוקרטי" (עניין **גנור**, בעמ' 515). והנשיא שמגר הוסיף שם: "תחושה של היעדר שוויון בהפעלת החוק חותרת תחת האמון שהציבור רוחש לרשויות המשפט" (שם, בעמ' 533).

110. הגדרתה של אכיפה בררנית ניתנה בעניין **זקין**:

"אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא... אכיפה כזאת נוגדת באופן חריף את העיקרון של שוויון בפני החוק במובן הבסיסי של עיקרון זה. היא הרסנית לשלטון החוק; היא מקוממת מבחינת הצדק; היא מסכנת את מערכת המשפט" (בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע**, פ"ד נג(3), 289, 305-306 (1999)).

111. בענייננו ניתן לראות, בנקל, שבמבחן התוצאה – קיים הבדל באכיפה בין בני אדם דומים ומצבים דומים, כאשר למול מרבית המקרים שנחקרו, אם לא למול כולם, הבדלים ככל שישנם פועלים לחומרה בענייננו. אי הטיפול, המתנת המשטרה כי הפרקליטות "תפעיל" אותה, ושל הפרקליטות שהמשטרה "תפעיל" אותה, מייצרים – הלכה למעשה – אכיפה בררנית וחוסר שוויון באכיפת החוק.

112. העותרים אינם יכולים לקבוע אם האכיפה הבררנית נעשית על ידי המשיבים 1-3 מתוך שיקול זר או מתוך שרירות, שכן מטבע הדברים שיקולים אלו נשקלים "במחשכים" והרשות אינה ממהרת להצהיר עליהם כעניין שבשגרה. אך טיבו של הערוץ כמזוהה עם השלטון, בצד העובדה כי ההחלטות שהתקבלו עד כה היו "החלטות שותקות" אשר סטו באופן ניכר מהתשתית העובדתית שהונחה בתלונות – יוצרים ספק מהותי, המעוגן בחשד סביר וממשי, ששיקולים זרים אכן נשקלו. מצב הדברים מצדיק את העברת נטל הראיה למשיבים אלו להראות ששיקולים זרים לא היו מעורבים במענה (ובהעדרו של מענה) לתלונות (בג"ץ 37830-08-24 **מכון לואיס ברנדייס נ' ממשלת ישראל**, פס' 46-49 לפסק דינו של כב' הנשיא עמית (12.5.2025); בג"ץ 3823/22 **נתניהו נ' היועצת המשפטית לממשלה** (17.7.2023)). הלכה זו חזרה ונשנתה בבג"ץ 58681-11-25 **לשכת עורכי הדין בישראל נ' שר המשפטים**, פס' 13 לפסק דינה של כב' השופטת י' וילנר (3.12.2025); יואב דותן, **ביקורת שיפוטית על שיקול דעת מינהלי** כרך ב 644 (2023).

לפי פסיקתו של בית המשפט הנכבד, אין מקום לזהירות יתרה בחקירות הדלפה

113. לבסוף, יש להידרש גם לעמדתו העקבית של בית משפט זה בעניין חקירת הדלפות של מידע חסוי,¹¹ אשר רואה בהן "רעה חולה", אשר יש לטפל בה בזריזות, גם בשים לב למידת הזהירות הנדרשת. בעניין **ליברמן** נקבע כי "התופעה של הדלפה מחדרי החקירות... היא רעה חולה", וכי "על רשויות החקירה והתביעה לעשות מאמץ שהדלפות מסוג זה לא יישנו, תוך שיהא נהיר למדליפים כי לא תהא פניה לסדר היום כאילו לא אירע דבר, וכי המדליף עלול לשלם מחיר אישי... משאירעה ההדלפה, היה מקום לערוך 'בדק בית', ולא להמתין לעתירה בעניין" (בג"ץ 1736/10 **ליברמן נ' מנהל המחלקה לחקירות שוטרים**, פס' כ"ג (2.10.2011); וכב' השופטת א' חיות (כתוארה אז) הוסיפה, בחוות דעתה הנפרדת, כי "בעניינים אלה מוטב 'להכות בברזל בעודו חם' ולמצות את אפשרויות הבירור והבדיקה ככל הניתן מיד עם היוודע דבר ההדלפה" (שם).

114. בעניין **אלוביץ'** קבע כב' השופט נ' סולברג (כתוארו אז): "מחד גיסא, רואה היועץ המשפטי לממשלה 'בחומרה רבה', כלשונו, מסירת מידע האסור בגילוי; אך מאידך גיסא, חקירה אִין, אִין מי שנותן את הדין, ורעה חולה זו של 'הדלפות' פוֹשָה במקומותינו... שוֹמָה להתריע, שלא תהא אותה 'חומרה רבה' שב'מסירת מידע האסור בגילוי', שהכל תמימי-דעים לגביה, מס-שפתיים בלבד: צריך לעשות מעשה" (בג"ץ 3917/20 **אלוביץ' נ' היועץ המשפטי לממשלה ומ"מ פרקליט המדינה** (5.11.2020)). ובעניין **בחרנו בחיים**, לאחר שציטט דברים אלה, הוסיף כב' המשנה לנשיא סולברג:

"בפרשה אחרת, הכבירו המשיבים במילים על חשיבותה הרבה של הזהירות, בטרם מתן הוראה על פתיחה בחקירת הדלפה. עמדתי שם על המתח שבין זהירות לבין זריזות בחקירת הדלפות. אל לה, לזהירות, עם כל חשיבותה, לסתום את הגולל על חקירת הדלפות. הזריזות נחוצה, והיא עדיפה על זהירות יתרה" (עניין **בחרנו בחיים**, פס' 37).

115. אם כך נאמר על הדלפה ופרסום של חומרי חקירה – שפגיעתם היא בזכויות חשוד ובאמון הציבור – על אחת כמה וכמה כשמדובר בהדלפה ובפרסום של אמצעים מודיעיניים רגישים, תוכניות מבצעיות, ומיקום כוחות בזמן מלחמה – שפגיעתם היא בחיי אדם.

116. בעניין **נתניהו** עמד השופט סולברג על המחיר שגובה "זהירות יתרה" בחקירת הדלפות:

"הזהירות אכן הכרחית וחשובה, אך מוטב שלא לנקוט בְּזִהּיִי זהירות (זהירות יתרה). החמרה יתרה במידת הזהירות הנדרשת, צפויה להביא לסתימת הגולל על חקירה יעילה וטיפול הולם ברעה החולה של 'הדלפות'. הזהירות בפרשה הנדונה, הביאה לידי כך שכ-14 חודשים חלפו מיום הגשת התלונה ועד אשר ניתנה החלטה... חקירה אפקטיבית בכגון דא, קשה עד בלתי אפשרי לעשות בחלוף פרק זמן שכזה. יש לקוות שבעבודת המטה שעליה דובר, תינתן הדעת גם על הצורך בקיצור קבועי-הזמן" (בג"ץ 3823/22 **נתניהו נ' היועצת המשפטית לממשלה**, פס' 3 לחוות דעתו של השופט סולברג (17.7.2023)).

117. בענייננו, מן הפרסום הראשון שבתלונה (פברואר 2024) חלפו למעלה משנתיים וחצי; מקביעת ועדת הצנזורה (יוני 2024) – למעלה משנתיים; מקביעת הצנזור הראשי (מאי 2026) – כחמישה חודשים; ומן התלונה – למעלה משלושה חודשים. כל יום שחולף מקשה על איתור מוסרי המידע, על תפיסת ראיות ועל גביית עדויות. ובינתיים, כעולה מן התלונה השנייה, הפרסומים נמשכים: ארבעה אירועים נוספים שאירעו בחודשים יולי-אוגוסט 2026, לאחר הגשת התלונה. אי-האכיפה משדרת, לערוץ 14 ולמוסרי המידע שלו, כי אפשר להמשיך באותה הדרך. הימשכות אירועי ההפרה מלמדת כי מסר זה נקלט היטב.

¹¹ מעבר לעבירה של מסירת ידיעה סודית לפי ס' 113(ב) ו-113א לחוק העונשין, המדליפים חשופים גם לעבירה של גילוי בהפרת חובה, לפי ס' 117 לחוק העונשין. ראוי לציין בהקשר זה, כי הצנזור הראשי הוא הגורם העיקרי המוסמך לקבוע כי מסירת ידיעה לא פגעה בביטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה, לצורך תחולת ההגנה לפי ס' 117(ד)(2) לחוק העונשין (ס' 117(ד)(3) לחוק העונשין).

118. לדידם של העותרים, שיקולים כבדי משקל – ובעיקרם חומרת העבירות, מובהקותן, משך הזמן שחלף מאז בוצעו לראשונה, הישנותן לאורך זמן, החשש שיוסיפו להישנות ולפגוע באינטרסים ציבוריים חשובים עד לקבלת הכרעה בעניין ההליך הפלילי, והפגיעה בעיקרון השוויון ביחס למקרים דומים שטופלו על ידי רשויות אכיפת החוק תוך פרק זמן קצר באופן משמעותי – מלמדים כי הסעד הנכון והצודק יותר בענייננו אינו הפניה חוזרת של הסוגייה להכרעתו של המשנה לפרקליט המדינה, אלא הוראה על פתיחה בחקירה.

ד(5). המשיב 4 הפר את חובתו לפעול בגין ההפרות שהובאו לידיעתו

119. משחלפו שלושה חודשים מהגשת התלונות, יש לראות באי המענה מטעם הצנזור הראשי כהחלטה לסרב לבקשת העותר בלא נימוקים (ס' 6(ב) לחוק ההנמקות; בג"ץ 9388/11 גולדין נ' שרת התרבות והספורט, פס' 4 (27.2.2012)). החלטה זו אינה יכולה לעמוד, וממילא הנטל על הצנזור הראשי להראות כי ניתנה כדין (ס' 6(א) לחוק ההנמקות).

120. בבג"ץ 234/84 "חדשות" בע"מ נ' שר הביטחון, פ"ד לח(2) 477 (1984) (להלן: "עניין חדשות") קבע בית המשפט הנכבד כי הסנקציות המנהליות שבידי הצנזור הראשי "באות הן בנוסף לסמכות הענישה של בית המשפט" על מי שעבר על הוראות תקנות ההגנה. "כמקובל בסנקציה מינהלית, מה שדרוש להפעלתה על-ידי הצנזור הוא, שאדם סביר היה רואה בחומר המצוי לפניו משום הוכחה מספקת לעבירה על התקנות" (שם, בעמ' 486). סמכותו של הצנזור הראשי היא סמכות מינהלית, והיא כפופה לכללי המשפט המינהלי ככל סמכות אחרת.

121. התלונות הניחו בפני הצנזור הראשי שורה ארוכה של פרסומים שעל פני הדברים הופרו בהם הוראות הצנזורה. בין היתר פורטו בהן פרסום מידע מבצעי בלי שהוגש לצנזורה; פרסום מחדש של ידיעות שלפי המדווח נפסלו קודם לכן בידי הצנזורה; ועיסוק בשידור בנושא שנאמר למגיש במפורש כי "אסור להרחיב עליו". לפי הצו, כל פרסום הנוגע לביטחון המדינה טעון הגשה מוקדמת, ופרסום שלא הוגש כנדרש הוא "פרסום בלתי מותר" (תקנה 86 לתקנות ההגנה; ס' 61-62 לעיל). נזכיר עוד, כי הצנזור הראשי אינו נדרש לאסוף ראיות כדי לבחון את התלונות, שכן השידורים מתועדים, וכעולה מתמליל השידור מיום 31.3.2026, אף נכח באולפן הערוץ "נציג צנזורה".

122. כאמור, די לצורך הפעלת סמכות אכיפה מנהלית של הצנזור בכך ש-"אדם סביר היה רואה בחומר המצוי לפניו משום הוכחה מספקת לעבירה על התקנות" (עניין חדשות, בעמ' 486). ביחס לשידור מיום 18.5.2026 קבע הצנזור הראשי עצמו כי מדובר ב-"הפרת צנזורה חמורה". קביעה זו של בעל הסמכות, ודאי עונה על המבחן שנקבע בעניין חדשות, אם לא למעלה מכך. ואף על פי כן, ככל הידוע לעותר, לא הוגשה בגין שידור זה קובלנה לוועדת הצנזורה, לא נקט הליך מנהלי אחר והעניין לא הועבר לטיפול המשטרה. בעניין חדשות הגיש הצנזור הראשי תלונה למשטרה ביום הפרסום, בגין ידיעה על הקמת ועדת חקירה פנימית. בענייננו, חמישה חודשים לאחר "הפרת צנזורה חמורה" בנושא מבצעי באיראן – לא נעשה דבר.

123. אין לראות בשיחה בין הצנזור הראשי לבין מנכ"ל הערוץ, או באישור הדברים בפומבי, 'טיפול' בהפרה. נסביר. אמירה זו אינה הפעלה של סמכות המסורה לצנזורה. אין לה מעמד לפי תקנות ההגנה או ההסכם עם גופי התקשורת, אין היא מטילה על המפר סנקציה וממילא אינה עומדת כנגד חומרת המעשים. ככל שהורה הצנזור הראשי לפסול את הקטע לאחר השידור, צעד זה נועד למנוע את המשך הפרסום, ואין בו הליך בגין ההפרה שבוצעה. משקבע הצנזור הראשי כי בוצעה "הפרה חמורה", לא ניתן להצדיק הימנעות מנקיטה בסנקציה.

124. גם בהקשר זה יפה ההלכה שנקבעה בעניין ברמר. אמצעי האכיפה היחיד שנקט נגד ערוץ 14 בתקופה הרלוונטית, ככל הידוע לעותר, הוא הקובלנה לוועדת הצנזורה בגין השידור מיום 25.2.2024, שבסופה הוטלה

על ריקלין "הערה", בלא פרסום שמו. מאז כפי שניתן לראות, נמשכו ההפרות, ובהן ההפרה מיום 18.5.2026 שהוגדרה כהפרה חמורה – והפרות נוספות על ידי אותו עיתונאי וממילא אותו הערוץ. כאשר אמצעי האכיפה שנקט אינו נושא פרי, על הרשות המנהלית לכל הפחות לשקול הפעלה של אמצעי אכיפה נוספים המצויים בסמכותה (עניין **ברמר**, בפס' 48 לפסק דינה של המשנה לנשיא (כתוארה אז) נאור) – דבר אשר ניכר כי לא נעשה על ידי הצנזור הראשי בעניינו.

125. על כן מתבקש בית המשפט הנכבד להורות לצנזור הראשי לנקוט הליכים מנהליים בגין ההפרות שפורטו בתלונות, ובכלל זה להגיש קובלנות לוועדת הצנזורה בגין השידור מיום 18.5.2026 ובגין יתר הפרסומים שבתלונות שבגינם לא הוגשה קובלנה. לחלופין, מתבקש בית המשפט להורות לצנזור הראשי להכריע בתלונות בהחלטה מנומקת, בתוך מועד קצר שייקבע.

ה. סיכום

126. העותרים הניחו תשתית עובדתית מפורטת של יותר מ-13 פרסומים שבוצעו על ידי ערוץ 14 ועובדיו, ומהווים על פניו עבירות חמורות נגד ביטחון המדינה בזמן מלחמה, כאשר ביחס לחלקם כבר נקבע כי הפרו את הוראות הצנזורה וגרמו נזק ביטחוני ממשי.

127. העותרים הצביעו על שורה ארוכה של טעמים – בראשם חומרת המעשים, הישנותם, והפגיעה הנמשכת באינטרסים ביטחוניים ובעקרון השוויון בפני החוק – בגינם מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו על תנאי, ובהמשך לכך צו מוחלט, שעניינו בפתירת חקירה פלילית.

128. לחלופין, ולמצער, העותרים ביססו את הצורך להורות למשנה לפרקליט המדינה להכריע בנדון, וזאת ללא דיחוי – כמתחייב מהוראות הנחיה 14.12, ס' 11 לחוק הפרשנות ונסיבות בהן הפרסומים המפרים, הנמשכים זה למעלה משנתיים וחצי, לא פוסקים. ככל שיחליט שלא להורות על פתיחה בחקירה, על המשנה לפרקליט המדינה להודיע על כך לעותר – על מנת שיוכל לערור על החלטתו ליועצת המשפטית לממשלה.

129. לחלופי חלופין, יש להורות לראש אח"מ לפתוח בחקירת התלונות ללא דיחוי, ולהעמיד לצורך כך בפני המשנה לפרקליט המדינה בקשה לאישור חקירת עובדי ערוץ 14 באזהרה, בהתאם להוראות נוהל אח"מ.

130. כמו כן, יש להורות לצנזור הראשי לנקוט הליכים מנהליים, לרבות על דרך של הגשת קובלנות לוועדת הצנזורה, במקרים שבהם הדבר לא נעשה.

131. בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא צו על-תנאי כמבוקש ברישא לעתירה, ולאחר קבלת תשובות המשיבים – להפכו לצו מוחלט; לקבוע את העתירה לדיון בהקדם; ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרים ובשכר טרחת עורך דינם.

132. עתירה זו נתמכת בתצהירו של העותר 2, אל"מ (מיל') חנוך דאובה, העומד בראש העותר 1.

עידן סגר, עו"ד
ב"כ העותרים